

PROLOGUE

I WILL NEVER SACRIFICE MY LOVE, NOT EVEN FOR YOU

[YANG X GET]

‘ติวที่บ้านเพื่อนพี่เป็นไง’

‘เพื่อนพี่?’

‘แพรวไง จำแพรวได้เปล่า’

‘อ้อ จำได้ๆ คนสวยๆ ช๊ะ’

‘ที่งี้ล่ะจำได้เชียว’

‘แน่นอน ก็พี่แพรวสวยง่ะ’

‘เก็ตก็สวย...’

‘...’

‘หยอกๆ ดูทำหน้าที่’

‘ฮะๆ เกือบขณลุกละรู้ปะ เออ แต่ถ้าเป็นบ้านพี่แพรว เกิดโอเคนะ’

‘แน่ะ กลัวอยู่กับพี่สองต่อสองเหวอ กลัวพี่ขนาดนั้นเลย คิดว่าพี่จะ

ทำอะไรเหวอครับ’

‘ปะ เปล่าสักหน่อย ใครบอกกลัวกันได๋’

‘ดีแล้ว’

ฝ่ามือหนาหยาบสีระหิงงในชุดนักเรียนมัธยมปลายเบาๆ พร้อมรอยยิ้ม มันเป็นรอยยิ้มที่อบอุ่นและให้ความรู้สึกที่ปลอดภัยที่สุดเท่าที่ ‘เกิด’ เคยเจอ แม้ว่าผู้ชายที่อายุมากกว่าเธอถึงสามปีคนนี้จะเรียนอยู่กันคนละที่ แต่มันก็ไม่ใช่อุปสรรคต่อความสัมพันธ์ฉันท์พี่ชายและน้องสาว

เกิดผลึกไหลร่วงสูงด้วยความแรงระดับหนึ่งอย่างหยอกล้อไปตามประสานิสัยเด็กสาวแสนหัว ทว่าคนที่สูงตั้งหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตรกลับไม่ขยับไปจากจุดเดิมสักนิด แค่ขนาดตัวก็ต่างกันแล้ว เร็วแรงยิ่งไม่ต้องพูดถึง

แต่ความไว้วางใจมันไม่ได้มาง่ายๆ เกิดยอมรับว่าพี่ชายคนนี้ทำให้เธอรู้สึกว่ามีพี่ชายจริงๆ เนื่องจากเธอเป็นลูกโทน มันเหมือนการเติมเต็มในสิ่งที่ขาดไปยังงั้น ถึงการพบกันครั้งแรกของเธอและพี่ชายตัวสูงคนนี้จะไม่น่าพิศมัยและห่างไกลจากคำว่า ‘ทั่วไป’ สักหน่อยก็ตาม

มันไม่เกี่ยวกับว่าพี่ชายคนนี้นะ ‘หล่อสุดๆ’ หรือกะ

“ไอ้โห ‘ไอ้หยาง’ กว่าจะเสด็จมา น้ำแข็งแมงละลายหมดแล้วเนี่ย” เสียงตะโกนลั่นจากในบ้านตั้งขึ้นทันทีที่เกิดและเจ้าของเรือนผมสีดำยุ่งอย่างกรายเข้าไป

พี่หยางถอดรองเท้า เกิดทำตามก่อนยกมือสวัสดิ์พี่ๆ ทุกคนที่นั่งล้อมวงอยู่ที่ห้องนั่งเล่น พอเห็นเด็กนักเรียนมอปลายไหลหน้าเนียนใสดูจิวเด็ก เหล่าพี่ชายทั้งหลายก็ทำดาวว เหล่มองคนที่หล่อที่สุดในกลุ่มด้วยสายตากรุ่มกริม

“ไอ้เนี่ยมันร้ายวะ”

“เด็กมอปลายด้วยเว้ย ฮีววว”

“เสียไร นี่น้องเกิด จำได้ปะ” เสียงทุ้มเอ่ยแทรกขึ้นมาพร้อมทำท่าเสยผมไปด้านหลังซึ่งทำเอาร่างสูงดูแบบบอยอีกห้าสิบเลเวล ในสายตาของ

ผู้หญิง เขาคือสุภาพบุรุษในคราบเช็กกี้ แต่ในสายตาของเพื่อนฝูง หยางคือ ‘หมาล่าเนื้อ’ ดีๆ นี่เอง

“อ้อ น้องเกิดนี่เอง แหม่ พอใส่ชุดมอปลายแล้วพวกพี่เกือบจำไม่ได้แน่ะ” หนึ่งในเพื่อนสนิทของหยางทักทาย นัยน์ตาดูจะเหยี่ยวกำลังกวาดมอง เกิดอย่างประหม่น

เกิดเป็นเด็กมอปลายแก่นเชี้ยว พุดจาเหมือนสาวห้าว รูปลักษณ์ที่แม้จะดูทะมัดทะแมง ไม่ใช่สาวหวานหยดย้อย แต่ด้วยใบหน้าและรูปร่างที่บอบบางอ่อนแอ ความห้าวของเกิดจึงถูกบดบังไป กลายเป็นเด็กมอปลายใสๆ น่ารัก ว่องไว และที่สำคัญคือ...หัวอ่อน

“แล้วพี่แพรอยู่ไหนอะ” เด็กหัวก๊าวทำยาวๆ เข้ามาในห้องนั่งเล่น ถูวิสาสะอ้อมหลังโซฟาเดินสำรวจในบ้าน มือก็ถือหนังสือบิกิใหญ่ๆ ที่เน้นแต่วิชาแสนยากอย่างเช่น คณิตฯ ฟิสิกส์ เคมี ชีวะ ซึ่งเจ้าตัวไม่สันทัด

“ไอ้แพรอยู่บนครับน้องเกิด ขึ้นไปหาได้นา” พอได้ยินดังนั้น เด็กน้อยก็ยิ้มกว้างดูบุ๋บ ขึ้นไปชั้นสองทันที ในใจอยากจะทำแกล้งให้พี่แพรคนสวยตกใจเล่น หลังจากที่รู้จักและพูดคุย เธอก็ชอบพี่สาวคนนี้มาก

คล้ายหลังว่างบางที่วิ่งขึ้นบันไดไป หยางกำลังถูกเพื่อนรุมสอบสวนจนเกือบพรุน อีกคนก็ยึดแก้วเหล้าใส่มือ บังคับให้ดื่มไปพลาง

“ยังไงๆ ได้ยัง”

“ได้ไร” หัวคิวของหยางขมวดลงเล็กน้อย ทว่ามุมปากกลับจุกรอยยิ้มเล็กๆ

“โอ้พ่อคนใสซื่อ ต้องให้พวกกูอธิบายอีกหรือ”

“น้องยังเด็กอยู่” หยางกระดกของเหลวที่อยู่ในแก้วใสเข้าปาก ความร้อนผ่าวไหลผ่านไปตามลำคอจนลูกกระเดือกขยับตามแรงกลืนที่ละอึก ทีละอึกจนหมดแก้ว

“เหี้ย อะเมซิ่งมาก เพื่อนกูเป็นมังสวิรัตตั้งแต่เมื่อไหร่”

“นั่นดิ มึงเคยแคว่ด้วยหรือไอ้หยาง” เข่าว่ากันว่าเพื่อนกันย่อมรู้จัก รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของบรรดาเพื่อนในกลุ่มมยุงหวังให้เขาฮึกเหิม

พื๋หยางในสายตาของน้องเกิดเอียงคอเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง พอแอลกอฮอล์ตกถึงท้อง ความแปรปรวนในร่างกายก็ปะทุขึ้นมา สมองสั่งให้เขาทำตามความต้องการที่ซ่อนอยู่ส่วนลึกที่สุดออกมา

“กูขอเวลาสองชั่วโมง”

“ฮิว สองชั่วโมงเลยหรอเพื่อนกู”

“แล้วแพรวอะ”

“พวกมึงพาแพรวออกไปซื้อปิงหรือไรก็ได้ หรือมึงอยากจะสำรวจสภาพความในใจแพรวว่าชอบก็เอาเลยไอ้เลย” เป็นอันรู้กันว่าเลยชอบแพรว เพื่อนแอบหลงรักเพื่อน เรื่องนี้ทุกคนรู้ ยกเว้นแม่สาวแพรว

“ไหนอะเงิน” มือกร้านแบออกมาด้านหน้า กระดิกเรียกร้องหาแบงก์ เทาสักสี่ห้าใบ หยางล้วงมือความหยากระเป่า หยิบสิ่งที่ต้องการออกมาแล้วส่งให้ ไม่นานร่างสูงก็พาตัวเองขึ้นมาชั้นสอง ได้ยินเสียงของสาว ๆ คุยกันอย่างออกรส

ใบหน้าหล่อสุขุมมองลอดผ่านช่องประตูที่แง้มอยู่เล็กน้อย เขายิ้มมุมปากก่อนจะผลักบานประตูเบา ๆ สาว ๆ ถึงได้รู้สึกตัว

“โอ้ไอ้หยาง มึงนี่ชัดความสุขของกูจริงๆ เลย กำลังเมาท์เพลิน”

“น้องเขามาตี ไม่ได้มาเมาท์กับเธอนะแพรว” น้องเกิดหัวเราะกับการเถียงกันของพื๋หยางและเพื่อนสาวคนเดียวในกลุ่ม

สักพักคนที่เคยปาร์ตี้อยู่ข้างล่างก็ไหลขึ้นมาชั้นบน ชะโงกหน้าที่แฉ้มด้วยรอยยิ้มมีเลศนัยพร้อมเอ่ยเรียกสาวหน้าสวยนามว่า “แพรวจ๋า” เสียงหวานหยดย้อยจนคนที่ถูกเรียกขลุ่ยจนพอง

“โอโห! ขนกูลุกหมดเลยเนี่ย เห็นมัย” ทำท่าลูบแขนที่มีหนังไก่ผุดขึ้นมาประกอบคำพูด

“ปวดขี้อ้อ”

“เดี๋ยวกูตีบ” บทสนทนาเรียกเสียงหัวเราะของเด็กที่อายุน้อยที่สุดในบ้าน เกิดขอมริบว่าพื๋แพรวมีนิสัยคล้ายตัวเองอยู่ด้วยหน่อยๆ แต่ติดอยู่อย่างเดียวที่ไม่เหมือนก็คือ...เธอไม่ได้สวยเหมือนพื๋แพรว ช่างเป็นความคิดที่น่ารัก

จริงๆ เด็กน้อยที่ไม่รู้ประสีประสา ไม่รู้ว่าตัวเองสวยแค่ไหนในสายตาของเพศตรงข้าม

“ไปข้างนอกเป็นเพื่อนหนูหน่อย”

“ไม่ไปกับไอ้พวกข้างล่างละ” พี่แพรวตอบโดยไม่คิดทันที ทำเอาคนขวนมองหน้าว่างสูงที่ยืนฟังกรอประตุเล็กเล็ก

“กะ ก็ เออ...พวกแม่งบอกหิวเลยไปสั่งตามสั่ง และลืมน้ำไปซื้อน้ำไป จะบอกให้มันซื้อน้ำแข็งมาด้วย น้ำแข็งหมดเพราะรอไอ้หยางเนี่ย”

“เกี่ยวไรกู” หยางทำเป็นเกาควักกลบเกลื่อน

“เหรอหยางเหรอ” แต่ไอ้เพื่อนตัวดีดันทำหน้าที่ทำตามมีเลศนัยแปลกๆ โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็นความผิดปกติจนร่างสูงตะอัดขาเพื่อนไปเป็นการเตือน

“เนียนหน่อย” หยางกระซิบกับเพื่อน

“มึงก็ไปคนเดียวได้นี่ไอ้เลย” ประโยคของแพรวหยุดทุกอย่างของหนุ่มๆ

“โห ภูมิสองแขนนะแพรว แต่พวกมันมีตั้งแต่หลายกระเพาะ น้ำแข็งก็หมด น้ำก็หมด เบียร์ก็หมด” ว่าแล้วทำตาปริบๆ ให้นูน่างสงสารที่สุด จนเพื่อนสาวกลอกตามองบน จากนั้นก็ลุกขึ้นอย่างหงุดหงิด

“เออๆ ก็ได้ เดี่ยวพี่มานะเกิด”

“ไอเค้” เกิดทำมีอีรูบไอเค แต่แพรวก็ยังไม่วางใจถึงให้เกิดอยู่กับเพื่อนตัวเองสองต่อสอง เพราะรู้จักดีดีพี่เพื่อนคนนี้ดี ก่อนไปจึงเหลือบตามองคาดโทษใส่หยางอย่างรู้ทัน

“น้องแม่งเด็กอยู่ อย่างนะมึง” ว่าแล้วชี้หน้าใส่

“เห็นเราเป็นคนยังงั้นเนี่ย”

“เห็นเป็นคนเหี้ย”

บทสนทนาที่แน่นอนว่าเกิดไม่ได้ยิน เจ้าตัวยังคงทำตาใสแป้วมองพี่ๆ คุยกันจนแพรวกับเลยออกไป เหลือเพียงพี่หยางและน้องเกิดผู้ซึ่งไม่รู้ชะตากรรมของตัวเองเลยว่ากำลังจะถูกเสือกลากเข้าถ้าแล้ววอชย้า แดมเสือก

ตัวนี่นะ หาตัวจับได้ยากเสียด้วย

ยี่สิบนาที่ผ่านไป

“ตอบผิดหมดเลย เกิดไม่เข้าใจตรงไหนหรือเปล่าครับ” ลมร้อนและเสียงกระซิบที่ตั้งคлокเคลียอยู่ด้านข้างโบหูส่งผลให้คนอายุน้อยกว่าหัดตัวเกร็งอยู่ในวงแขนกว้าง

ตัวใหญ่เป็นบ้าเลย

พอมาอยู่ใกล้ๆ แบบนี้เกิดก็เพิ่งเข้าใจว่าขนาดตัวของเธอกับพี่หยางนั้นช่างต่างกัน เธอที่ว่าสูงแล้วนั้นก็กลับเล็กลงถนัดตา ร่างเล็กพยายามจะกระเียบถอยห่างออกมาเพราะรู้สึกว่พี่หยางซักจะใกล้เธอเกินไปแล้ว

ก็เคยเล่นมวยปล้ำ กระโดดเตะไ้ไ้กลืนที่เป็นเพื่อนผู้ชายอยู่หรรอกแต่แบบนี้มันไม่เหมือนกัน!

“ก็...ไม่เข้าใจทั้งหมดเลยอะคะ แหะๆ” เสียงหัวเราะแห้งๆ บ่งบอกว่าความงั้นเข้าครอบงำเธอไปเรียบร้อยแล้ว แต่อย่างน้อยก็ยังเหลือร่องรอยของรอยหยักในสมองอยู่บ้างนั่นคือ เธอบวก ลบ คูณ และท่องสูตรคูณได้

“อืม พี่จะจัดการยังไงดีนี่า” เกิดรู้สึกเหมือนมีลมร้อนๆ มาเป่ารดอยู่เหนือหัวแต่ก็ไม่กล้าที่จะเงยขึ้นไปมอง แต่รับรู้ได้ว่าพี่หยางต้องใกล้มากชนิดที่ว่าแผ่นหลังของเธอเริ่มขึ้นไปด้วยเหงื่อทั้งที่เขาก็แค่ชะงอกมาดูคำตอบของเธอเท่านั้น

ก๊ก ก๊ก ก๊ก

เสียงเคาะโต๊ะญี่ปุ่นประกอบคำพูดของพี่หยางยิ่งกระตุ้นให้หัวใจของเก็ดเต้นรัว ไม่ช้าไ้ไ้เวลาที่เคาะอยู่นั้นก็ค่อยๆ เลื่อนมาแตะหลังมือของเก็ดซึ่งจับปากกาไ้แน่น มันแรงจนเกือบจะทำให้ปากกาหักครั้งไ้ได้อยู่แล้ว

“เออ ฮู้ว รู้สึกร้อนๆ เนอะพี่ พี่หยางไม่ร้อนอ้อ”

ไม่ไหวแล้ว

พับ พับ พับ

คนอยู่ใต้อาณัติของผู้ชายตัวโตยกมือขึ้นโบกสะบัดทำราวกับว่า
บรรยากาศในห้องมันอบอ้าวมาก ปาดเหงื่อแล้วขยับออกห่างจากคนที่นั่ง
ซ้อนอยู่ด้านหลัง

ห้องที่นั่นดันเป็นห้องแบบนั่งพื้นเสียด้วย จะเขียบไปทางไหนที่ก็ติดขัด
ไปหมด ขยับไปข้างหน้าก็ติดโต๊ะเครื่องแป้ง ขยับไปด้านหลังก็ติดตู้เสื้อผ้า
พอจะขยับไปด้านข้างก็ติดเตียง

โคตรอันตรายน!

“ร้อนแหรอ เดี่ยวพี่เร่งแอร์ให้” พี่หยางทำตามที่พูดด้วยการลุกขึ้นไป
หยิบรีโมตแอร์เพื่อลดระดับเป็นสิบแปดองศา ห้องขนาดสำหรับหนึ่งหรือ
สองคนกับแอร์ตัวใหญ่ คำว่าเย็นยังน้อยไปด้วยซ้ำ ต้องเรียกว่าโคตรหนาว
เลยมากกว่า!

แต่เกิดก็ต้องอดทนนั่งส่งยิ้มว่าโอเค ร้อนมาก ร้อนจนต้องเร่งแอร์ให้
หนาวประหนึ่งชั่วโลกเหนือไปเลย

“จ้ะเราพักวิชานี้ไปก่อนก็ได้ เขาเป็น...วิชานี้เป็นไง” เกิดที่นั่นสั้น
หึ่งก็ๆ ก็อ่านหนังสือชี้ว่ที่คนอายุมากกว่าหยิบมาทางไว้ตรงหน้า

เธอเป็นคนที่ไม่ถนัดแนววิทย์-คณิตฯ เลยสักนิด แต่เพราะพ่อกับแม่
อยากให้เรียนสาขานี้ เธอก็เลยจำใจเลือกเรียนเพื่อทำให้พ่อแม่ภูมิใจ แต่มัน
ไม่ใช่เรื่องง่าย การฝืนทำในสิ่งที่เกลียด ผลกลับยิ่งแยกว่าเดิม นั่นก็คือ...
เกลียดมันเข้ากระดูกดำ

เกิดถอนหายใจจนคนด้านหลังขำฟรีด “ถึงกับถอนหายใจเลยแหรอ
สงสัยจะเกลียดจริง”

“โคตรเกลียดเลยพี่ ครูเคยบังคับให้ผ่ากบด้วยอ่า” คิดถึงอดีตที่ผ่านมา
ไปแล้วเกิดก็ทำท่าจะอ้วกออกมาให้ได้ แต่ก็ได้ไม่นานเมื่อเครื่องปรับอากาศ
สวิงลมเย็นมาทางที่พวกเขาั่ง เกิดก็กลับมานั่งสั้นต่ออีกครั้ง

จะให้บอกว่าหนาวมันก็ดูจะกลับไปกลับมา เลยต้องทนนั่งอยู่แบบ
นั้นเพราะไม่อยากเสียหน้า มือหนาเอี๋มไปพลิกหน้ากระดาษจนมาถึงหัวข้อ
วิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต หยางยิ้มมุมปาก หลบตาลงมองร่างบางที่สั้นอยู่ใน

วงแขนของเขา

“เกิดคงรู้พื้นฐานอยู่แล้วใช่ไหมครับ มอสี่คงเรียนโครงสร้างของสิ่งมีชีวิตไปแล้ว ส่วนมอห้าก็น่าจะเป็นพวกพืช พันธุศาสตร์ และอะไรอีกนะครับ อ้อ วิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต...” ลมหายใจของเก็ดคล้ายกับจะหยุดเดินไปเสียจริงๆ

ความไม่รู้ประสาและตามเกมของคนซ้ำของอย่างรุ่นพี่ใจดีหน้าหล่อไม่ทัน ส่งผลให้เธอทำอะไรไม่ถูก ร่างเกร็งแข็งเมื่อถูกหลังมือที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อและเส้นเลือดตะแคงไปตามริ้วขาาก่อนจะเลื่อนขึ้นมาตามท่อนแขน

ไรชนอ่อนพากันลุกชัน ริมฝีปากสีชมพูทว่าไร้เครื่องสำอางใดๆ ปกคลุมเม้มเข้าหากันแน่น วินาทีต่อวินาทีที่เธอหยุดหายใจสลบกับหายใจถี่

อีกใจถี่ตื่นเต้นเพราะเป็นผู้ชายคนแรกที่เธอปลื้ม ซึ่งยอมรับว่าเธอแอบชื่นชมเขาอยู่ห่างๆ แต่อีกใจหนึ่งก็กลัว...กลัวรุ่นพี่ที่มีฉากหน้าเป็นสุภาพบุรุษตลอดมา ความใจดีและมีน้ำใจของเขาทำให้เธอยอมรับว่าตกหลุมพรางเข้าอย่างจัง และไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าพี่หยาง เป็นบุคคลที่สามารถทำลายล้างความรู้สึกรึ้นกึกคิดได้เพียงแค่สัมผัส

“พะ พี่...”

“เรามาทวนบทเรียนของมอสี่กันก่อนดีกว่า หัวข้อโครงสร้างของสิ่งมีชีวิต มนุษย์จัดเป็นสัตว์อะไรเอ่ย เลือดอุ่นหรือเลือดเย็น หืม?”

“ละ ละ เลือดอุ่น”

“เก่งมาก” เจ้าของเสียงนุ่มตอบกลับด้วยเสียงกระซิบ มันเบาและเต็มไปด้วยความชื่นชมในตัวของคนฟัง พร้อมกันนั้นก็จุมพิตไปที่ศีรษะของเด็กน้อยคนเก่ง

“แล้วรู้มัยว่าสิ่งสำคัญของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมคืออะไร หืม?”

“เอ่อ...” ริมฝีปากบางในตอนนี้งุ้มแน่นเข้าหากันมากกว่าเดิม ใบหน้าครุ่นคิดจนหัวคิ้วขมวดยุ่ง บอกแล้วว่าวิชาชีวะเป็นหนึ่งในวิชาที่เธอเกลียด ยังไม่อ่านก็ลืม ก่อนจะสอบกก็ค่อยอ่าน เชื่อว่าทุกคนก็เป็นแน่นอน

“งั้นพี่จะบอกให้” คนตัวโตขยับเข้าไปแนบชิดจนหน้าอกแกร่งเบียด

ไปตามแผ่นหลังอันอ่อนแอของเก็ด

แบบสนิทจนคิดว่าได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นระรัวหมดแล้ว

“การรักษาดูณภูมิของร่างกายให้คงที่ไงครับ แม้สภาพอากาศจะเปลี่ยนแปลงแค่ไหน แต่ร่างกายก็จะมีอุณหภูมิคงที่ โดยการใช้พลังงานความร้อนที่เกิดจากเมทาโบลิซึมภายในร่างกาย แต่ถ้าห้องเก็ดอยากหายหนาว พี่มีอีกวิธี”

พี่รีบ

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วจนเก็ดตั้งตัวไม่ทัน รู้สึกตัวอีกทีเธอก็ลงไปนอนราบกับพื้นแล้ว โดยมีร่างสูงคร่อมอยู่ด้านบน แวตตาของพี่ชายที่เคยแสนดีบัดนี้แปรเปลี่ยนเป็นหมาป่าล่าเนื้อเรียบริบหรี่ หัวใจดวงน้อยๆ ของเก็ดราวกับถูกจู่โจมด้วยความเย็นจัด ก่อนจะถูกกะเทาะออกด้วยหอกแหลมคมจนมันค่อยๆ แดกออกจากกัน

“พะ พี่หยาง จะทำอะไรอะ!!!”

ร่างกายขยับไม่ได้ เหมือนถูกตรึงไว้ทุกส่วน ในสมองของเก็ดสั่งให้ผลึกพี่ชายคนตัวโตออกไป แต่มีอกกลับไม่มีเรี่ยวแรงใดๆ เลย หรือในส่วนลึกมันกำลังร่ำร้องบอกว่าไม่เป็นไรอยู่กันแน่ ตอนนี่เก็ดไม่รู้อะไรแล้ว

“พี่ชอบเก็ด”

หา พี่หยางนะเธอชอบคนอย่างเก็ด ล้อเล่นน่า!

“ตกลงแล้วพี่ เก็ดไม่ซ่าอะ”

หนึ่งเดือนมันเร็วไป รู้จักกันแค่หนึ่งเดือนเขาจะมาชอบเนี่ยนะ

ใบหน้าเรียวส่ายไปมาเพื่อบอกอีกฝ่ายว่าไม่เชื่อ เส้นผมยาวสลวยสยายไปตามแรงสะบัด ท่วงท่านี้ทำให้คนที่อยู่ด้านบนงกกลืนน้ำลาย พอเขาทำท่าจะโน้มลงไปหา มือนุ่มก็ยกขึ้นมายันกันระหว่างแก้มอกเขาไว้ ช่องว่างนี้เองที่ทำให้หยางอยากจกระชากมือนุ่มนิ่มนั่นออกไปให้พ้นตัว รู้สึกมันเกะกะที่สุดก็คราวนี้ แต่ตัวตนอีกด้านยังคงประทับประคองสติของเขาไว้ได้อยู่

“ไม่เชื่อพี่เธอ”

“มะ ไม่เชื่อดี ใครจะไปเพื่อคนอย่างพี่อะ ปล่อยให้ตนะพี่หยาง มาสอนต่อกันเหอะ!” แก่นเขียว พุดจาไม่มีหางเสียงเลย แต่ไม่รู้ทำไม สำหรับเขามีแต่ความคิดที่อยากจะกำราบให้จมเขียวเลย ทั้งมันเขียวทั้งอยากกรังแก ถ้าได้เห็นน้ำตาสักหยดคงจะดี

คนใต้ร่างดั้นอย่างอ่อนแรง ถ้าเธอจะเอาจริง ปานนี้เขาคงจุกจนขึ้นสวรรค์ไปแล้ว มันถึงทำให้เขาเชื่อว่าไม่มากก็น้อยที่เกิดจะรู้สึกชอบเขา ซึ่งน่าจะเป็นอย่างแรกมากกว่า

“เด็กคือ ตามจีบมาตั้งเดือนทำไมไม่รู้เลยเรา”

“...”

ได้ผล ร่างบางถึงกับชะงัก จากตอนที่ติดดั้นพยายามจะสอดเรียวขาเพื่อดันตัวเขาออกก็ค่อยๆ อ่อนแรงลงจนเขาสามารถแทรกตัวระหว่างเรียวขาทั้งสองข้างได้อย่างง่ายดาย

กว่าที่เกิดจะรู้ตัว ทุกอย่างก็สลายไปแล้ว ใบหน้าหล่อเหลาใช้จังหวะนี้โน้มลงมาก่อนจะประทับจูบลงที่เปลือกตาที่ปกคลุมด้วยแพขนตาหนาเบาๆ มันคือเทคนิคกำราบเด็กคือสำหรับเขา แต่มักไม่เคยได้ใช้นักหรอก เขาคิดว่ามันน่าจะได้ดี และแน่นอนว่ามันเป็นไปตามคาด หยางรู้ว่าจุดอ่อนของผู้หญิงอยู่ที่ตรงไหน เมื่อไหร่ที่จะอ่อนโยน และเมื่อไหร่ที่จะดุดัน

เกิดเป็นเด็กไม่ประสีประสา เธอบริสุทธิ์ผุดผ่องเขารับประกันได้เลย เขาต้องชักนำ และเธอจะเป็นผู้ตามที่ดี หรืออย่างน้อยๆ เธอก็เป็นคนโปรดของเขา...

“พี่ชอบเกิดตนะ” เสียงกระซิบดังขึ้นตอนที่หยางผละริมฝีปากออกมาจากเปลือกตาที่สั่นระริก เกิดอ่อนกำลังต่อต้านลง เขาจึงเผยรอยยิ้มอย่างคนได้ชัยชนะ ก่อนจะค่อยๆ ไล้ริมฝีปากอันร้อนผ่าวไปตามกรอบหน้าของเกิด ผู้ที่ตักอยู่ในกำมือของคนตัวโตเบี่ยงหน้าหลบสัมผัสประหลาด

“อ้อ...พี่หยาง” เกิดบิดตัวตอนที่โดนจูบตรงกกหู ความรู้สึกประหลาดนี้ชักจะกำเริบหนักขึ้นไปแล้ว ใบหน้าเนียนแม้ไร้เครื่องประทีนโฉมของเกิดแดงเรื่อจนเกินควบคุม

“เราจะน่ารักมากเลยรู้เปล่าครับ” ไม่พูดเปล่า ปากที่เพิ่งจะพ้นคำว่า ‘น่ารัก’ ออกมาก็ขยับไปตามสันกรามของคนน่ารัก

“ไหนบอกเกิดเหมือนเด็กใจ บอกว่าไม่เหมือนผู้หญิงด้วย” แก้มป้อง พองลม ดูสิรู้ว่ากำลังนอนอยู่ หยางก็เพิ่งจะเคยเห็นเป็นครั้งแรก

“ใครบอก ตาถั่วเนี่ย” ว่าอย่างหยอกๆ แล้วเลื่อนเรียวปากขึ้นมาขบ ที่เบ้าหูของคนได้ร่างเล่นอีกครั้ง ครึ่งนี้เพิ่มเลเวลไปอีกชั้น มือที่เกิดเคยมองว่า เวลาไม้เส้นเลือดปูดโปนนั้นมันดูเท่ ฌ เวลานี้ก็กำลังไล่ไปมาอยู่แถวเรียวขาของเธอ

หมับ

มือนุ่มตัวจัดจับท่อนแขนของหยางอย่างรวดเร็ว แต่ก็สู้แรงของคนที่มี พละกำลังมากกว่าไม่ได้ นิ้วแข็งกำลังคืบคลานไปตามท่อนขาที่ถูกดันขึ้น ก่อนจะสอดได้กระโปรงจิบเข้าไปด้านใน ร่างบางกระตุก ถลิ่งตามองคนด้าน บนอย่างแว่ววอนว่าให้ปล่อยเธอสักที ไม่อย่างนั้นคง...

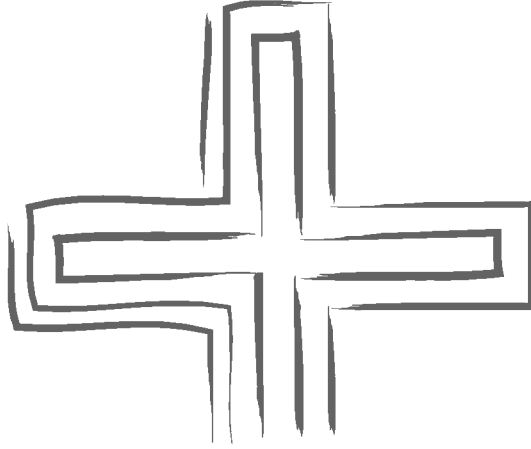
“มะ ไม่เอา”

“พี่รักเกิดนะ ไม่เชื่อพี่เหรอ หืม?” ประโยคแสนคั่นหู โทนเสียงแบบ เดิมๆ ที่ทำให้ผู้หญิงไร้ประสบการณ์ด้านความรัก ผู้ชาย และการสัมผัส อย่างใกล้ชิดลุ่มหลง

เกิดเคยบอกกับตัวเองเสมอว่าจะมอบครั้งแรกให้คนที่ตัวเองรัก แบบ นี้ใช่รักหรือเปล่า ผู้ชายคนนี้เป็นคนนั้นที่เกิดหมายถึงไหม จะใช่หรือเปล่า

“พี่ชอนนะ...”

คำถามนี้ยังเป็นปริศนา

EPISODE 01

สองปีผ่านไป

“โอ้ย เหนื่อยชิบหายเลย แอ่กๆ”

“ถ้ารู้ว่าการรับน้องแม่งจะเหนื่อยแล้วก็ปวดขาแบบนี้ รู้สึกไปช่วยแม่
ขายกล้วยปิ้งดีกว่า”

“เออ เราลาออกแล้วไปขายของที่ตลาดกันดีปะ”

“เออ ความคิดดีนี่หว่าไอ้ด้า” ว่าแล้วตบไหล่ใส่กันปุๆ

“ฮ่าๆๆ” ส่วนฉันหัวเราะเสียงดัง หลังนั่งฟังเพื่อนรักทั้งสองปนเรื่อง
ระบบการรับน้องของปีหนึ่งมาตั้งแต่รุ่นพี่ปล่อยแม่ตัวเองจะเหนื่อยมาก
ก็ตามที

เพื่อนคนแรกชื่อ ‘ปลา’ แต่พวกเราชอบเรียกว่า ‘ไอ้ด้า’ ย่อมาจากคำ
ว่า ‘ปลาด้า’ อะไรประมาณนั้น รู้จักกระเป่าแบรนต์ปราคาไซเปล่า นั่นละ
ที่มาของชื่อเพราะปลาปนว่าอยากได้มาตั้งแต่เมื่อสองแล้ว

อีกคนก็ชื่อ 'แมน' แต่ไม่แมนสมชื่อเท่าไร ส่วนฉัน...

“ข้าไร้อั้วเกิด”

นั่นแหละชื่อของฉัน...เกิด แมนๆ ลุยๆ

พอพูดถึงการรับน้อง นั่นก็หมายความว่าเราเป็นเด็กมหา'ลัยแล้ว ไม่ใช่เด็กมอปลายหัวอ่อนไร้ประสบการณ์ ซึ่งตอนนี้อยู่ในช่วงกิจกรรมรับน้องสุดโหด แบบมาถึงวันแรกก็เจอของจริงให้เลย

“ข้าพวกแกไง”

“ข้าไร้อั้ว” ทั้งสองคนบ่นขึ้นมาพร้อมกัน

“ก็ข้าที่พวกแกเดียวกัน”

“ได้ ก็มันเรื่องจริงนี่หว่า ไม่เห็นเป็นเหมือนที่กุจินตนาการไว้เลย กูไม่น่ามาเรียนวิศวะตามมึงเลยอ้อเกิด ทั้งโหดทั้งเถื่อน” แมนบ่น ท่าทำอืดครวญแล้วดิ้นกระแด่วๆ กับพื้น

ไม่ต้องตกใจที่แมนพูดไม่เพราะ เพื่อนสนิทของฉันล้วงพูดคำหยาบยกเว้นฉัน บางครั้งเพื่อนที่สนิทกันก็ไม่จำเป็นต้องหยาบตาม ฉันถนัดเรียกแบบนี้ แมนกับปลากัดนัดพูดแบบนี้ แต่เราคือเพื่อนรัก! เกิดไม่เกิด?

“แนใจ? เห็นตอนแรกก็ชอบนี่ ผู้ชายรายล้อมเลยไม่ใช่หรอ” ฉันครางหึในลำคออย่างรู้ทันเพื่อน

ผู้หญิงที่เรียนอยู่คณะวิศวะ เขาว่าเป็นดอกไม้งามท่ามกลางดวงจระเข้ ท่าจะจริง เท่าที่เห็นก็มีผู้หญิงอยู่ไม่กี่คนเองในรุ่นพวกเรา

“แหม่ ก็นิดนึง คิกๆ”

“กลับเหอะ หิวแล้ว” ฉันตอบเสียงเรียบเมื่อรู้สึกหายเหนื่อยบ้างแล้ว จากนั้นก็เริ่มเก็บกระเป๋า จนกระทั่งมีร่างของใครสักคนมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าฉัน

ทันทีที่เงยขึ้นมองก็ต้องขมวดคิ้วกับความใหญ่โตของร่างกายผู้ชายคนนี้

ตัวใหญ่จริงๆ

“เกิดใช่ปะครับ” คำทักทายแรกของผู้ชายแปลกหน้าทำให้ฉันเหลือบ

ไปมองแมนกับปลาโดยอัตโนมัติ

“มีไรเปล่าคะ” ไม่ใช่เสียงของฉัน เป็นแมนที่เดินมาอยู่ข้างๆ เพื่อเป็นแบ็กเสริม

ดูแล้วเขาไม่ใช่นักศึกษาคณะวิศวกรรมแน่นอน เพราะป้ายชื่อบ่งบอกว่า เป็นเด็กปีหนึ่งคณะอื่น ป้ายชื่อเขียนไว้ว่าชื่อ ‘โอม’

โอมมะลึกก็ก๊ี้

“รุ่นพี่ให้เราขอเบอร์เธอ ได้มั๊ยอะ”

“...” ฉันหมดคำที่จะพูด เจอขอแบบนี้ให้ตีมั๊ยอะ...

มันคงเป็นคำสั่งรับน้องอะไรทำนองนั้นพอรู้อยู่ เดียวนี้รุ่นพี่เล่นกันแบบนี้เลยหรอ เหมือนกับใครบางคนแฉนี้เลยเนอะ

ว่าแล้วเหลือบตาไปมองแมนที่กอดอกทำราวกับเขามาขอเบอร์ตัวเอง

“รุ่นพี่ที่ว่านะรุ่นพี่คนไหน คณะอะไร ทำไม่ไม่มาขอเอง”

นั่นสิ ทำไมตอนที่แมนอยากได้เบอร์ผู้ชายคนนั้นแมนถึงไม่ไปขอเอง...

“นะๆ ถ้าเราไม่ได้เบอร์เธอ เราโดนซ้อมแน่” โอมหมีเริ่มครวญคราง แต่ไม่ได้นำส่งสารในสายตาฉันเลย

“เราไม่...”

“เอาโทรศัพท์มานี้ เดียวฉันกดเบอร์นี้เอง” แต่ยังไม่ทันอ้าปากพูดปฏิเสธไป แมนก็พูดแทรกแล้วกระดิกนิ้วขอมือถือฝายตรงข้าม

ฉันหันไปถลึงตาโตใส่แมนเป็นการดู แต่แมนทำเพียงแค่อธิบายยกยิกแล้วคว้ามือถือของโอมหมีไปกดจากนั้นก็ส่งคืนเจ้าของ

“อะ” แอบเห็นว่าเมื่อกี้เบอร์ที่แมนให้ไม่ใช่เบอร์ของฉัน แต่เป็นเบอร์ของ...

“เย่ ขอขอบคุณนะ” โอมหมีร้องดีใจจากนั้นก็วิ่งจากไปพร้อมเบอร์หลอกๆ

“เอาเบอร์ตัวเองให้ไปจะไม่ใช่ไรหรอแมน” ฉันถามหลังจากเพื่อน

ต่างคนจะวิ่งไปได้สักระยะหนึ่ง

“ถ้ากลักรักโทรมา ฮ่าๆๆ” ดูแล้วไม่น่าต้องกังวล

จังหวะที่หันกลับไปก็เห็นรุ่นพี่คนหนึ่งกำลังตรงมาทางนี้ เธอหันหลังไปมองโคมก่อนจะหันมามองฉัน

“น้องเกิด ว่างเปล่า” เธอทัก จำได้ว่าเธอเป็นรุ่นพี่ปีสองน่าจะพี่ฝน เพราะเห็นตอนกิจกรรมสันตนาการ

“ตอนนี้เธออะ” ว่าแล้วหันไปมองหน้าเพื่อน

“พี่มีอะไรจะคุยด้วยหน่อยจ้า”

“มีอะไรเปล่าพี่ เกิดหิวข้าวอะ” หลังเลิกเรียนสี่โมงก็ต้องรีบวิ่งมาตั้งแถว แลมโดนทำโทษลูกนั่งอีกห้าสิบที ขาแทบจะชวิดอยู่แล้ว คำว่าหิวสำหรับฉัน คงน้อยไปเลย

โคตรหิวเลยคิดว่า

“แป็บเดียวๆ ว่าแต่เมื่อก็มีหนุ่มจากคณะอื่นมาทำอะไรอะ มาจีบเกิดอ้อ” พี่ฝนพูดพร้อมทำท่าชี้ไปยังทางที่โคมหมีวิ่งไป

“ใช่พี่ มันมาขอเบอร์ไอ้เกิดมัน” ปลาโพล่งขึ้นมา

“แหม ฮอตไอ้เล่นนะเนี่ย”

“แล้วพี่มีเรื่องจะคุยอะไรกับเกิดอะ” ฉันรีบตัดบทเข้าประเด็นทันที เพราะไม่อยากพูดเรื่องเมื่อกี้แล้ว

“เออ เกือบลืม” จากนั้นพี่เขาก็ลากฉันไปอีกมุมหนึ่ง “เกิดอยากเป็นดาวคณะเปล่า”

ทันทีที่ได้ยินประโยคคำถาม ฉันก็ส่ายหน้าพริตแบบที่ไม่ต้องคิดเลย

“หึ ไม่เอาอะ”

“ทำไมอะ” พี่ฝนทำหน้าแปลกใจ แต่ฉันต่างหากที่ควรจะเป็นฝ่ายตกใจ

“ไม่ชอบอะ เกิดเป็นไม่ได้หรอก”

“ใครบอก เกิดเหมาะที่สุดแล้ว ทั้งสวย ทั้งน่ารัก ชนะชั่วว์” ทำหน้ามึนใจ

“จริงพี่ อย่งไอ้เกิดอะเป็นดาวมหา'ลัยยังได้เลย” ไม่รู้ปลาด้ากับแมน โผล่มาแจมได้ยังงี้ แต่ทั้งสองก็พยักหน้าสนับสนุนไปเรียบร้อย สนับสนุนหรือจะฆ่าเพื่อนทางอ้อมก็ไม่แน่ใจ

รีบตัดบทแล้วรีบไปดีกว่า

“เอาเกิดไปก็อายชาวบ้านเขาเปล่าๆ เกิดไปแล้วนะพี่”

“เดี๋ยวน้องเกิด!”

“เฮ้ยไอ้เกิด รอดด้วย”

ฉันรีบสาวเท้าออกไปจากที่นั่น โดยมีไอ้เพื่อนตัวดีวิ่งตามตาเหลือกที่ สมน้ำหน้า

“พวกกูบอกให้รอดด้วย มึงจะรีบเดินทำไมเนี่ย!” ปลาด้ากับแมนตามมาทันในที่สุด ฉันที่ตัวสูงกว่าสองคนนี่ทำให้ขายาวๆ ไม่ต้องออกแรงเดินอะไรมากมาย ในขณะที่คนอื่นต้องกึ่งเดินกึ่งวิ่ง

“หิวข้าว” ฉับบ่นอุบจนทั้งสองคนสลบกันชนไหล่ เงยหน้าขึ้นมองฟ้า ก็เห็นว่าเริ่มเย็นมากแล้ว ท้องก็ร้องโครกคราก เอ้อ หิวข้าวจัง

“แล้วเรื่องดาวคนะมึงว่าไง” แมนสะกิดไหล่ฉันอีกๆ จนต้องก้มลงไปมองเพื่อน

“ต้องว่าไงด้วยเหรอ”

“เฮ้อ โอภาสนี้ไม่ได้มีทุกคนนะอิเกิด” เสียงแว๊ดของแมนทำให้ฉันหน้าน้ำคิวขมวด

“จริง” ปลาด้าก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ไม่ชอบอะ เราว่ามันดูไร้สาระ” ฉันไม่เห็นว่ตำแหน่งนี้มันจะมีประโยชน์อะไรสำหรับฉันเลย แต่เหมือนคำตอบของฉันจะทำให้เพื่อนทั้งสองคนอยากจะมะเห็งใส่ฉันซะเหลือเกิน

“ถ่อเกิด ถ้ากูสวยเหมือนมึง กูจะเสนอน้าไปสมัครโดยไม่ต้องให้ใครมาทาบตามเลย” แมนกล่าว

“ครั้งนึ่งก็พอแล้วสำหรับกู” ปลาด้าเสริม

“งั้นพวกแกก็ไปสมัครดิ” ฉันตบไหล่เพื่อนรักทั้งสองคนก่อนจะเดิน

ลิวไปตามทางเดิน ตรงไปยังประตูทางออกของมหา'ลัย โดยมีเป้าหมายคือ
ร้านอาหารที่อยู่ข้างๆ หอพัก

ทว่าระหว่างที่กำลังเดินไปตามทางเดินเชื่อมของแต่ละคณะ ก็มี
กลุ่มผู้ชายกลุ่มใหญ่เดินมาทางนี้พอดี พวกเขาเสียงดังกันมาก เหมือนกำลัง
เล่นอะไรกันอยู่ บ้างก็กระโดดรดคอกัน บ้างก็ตบมือ เห็นอยู่หรือกว่าเป็นรุ่น
พี่ เพราะใส่ชื่อปคณะวิชา

จะโดนอะไรมัยเนี่ย หรือจะเดินไปทางอื่นดี แต่ถ้ากระโดดหลบพวก
เขาจะต้องเห็นแน่ๆ แกรมไอ้ป้ายชื่อที่ห้อยคออยู่นี้ก็เด่นชะมัด

เอาไงดี ปลาตัวกับแมนก็เอาแต่เดินอ้อยอิ่งอยู่หลังโน้น

เอว่ะ!

สุดท้ายฉันก็เดินก้มหน้าเล่นโทรศัพท์มือถือ ทำเนียนเป็นมองไม่เห็น
พวกเขา สไลด์นิ้วบนหน้าจอเพื่อส่องหน้าพีดีเพชบุ๊กที่ไม่มีอะไรน่าสนใจ
สักนิด

“ไอ้เหี้ย มึงเอาไลน์หิ้วมาจากไหน”

“หุ้ยยย ขาวฉิบหาย”

“ไหนๆ ขอกูดูมั่งดีไอ้ตัวม”

“ไอ้สัตว์ แอบกินโดยไม่บอกเพื่อนเหรออ”

“กูไม่ได้ขอ เขาให้เอง”

มาถึงตรงนี้ฉันก็รีบเสียบหูฟังทันทีเพื่อปิดกั้นเสียงของรุ่นพี่สุดที่เห็น
แก๊งนั้น

“อย่าบอกนะว่า...”

“กูหมายถึงไลน์!”

“ส่งไลน์ให้กูบ้างดิ กูชอบคนนี่อะ”

“...”

“อะไร ทำงกเหรออ งกเพื่อนเหรออหยาง หืม!”

“เล่นไรของมึงเนี่ยไอ้ปึง เห็นคนเดินมัย เชี่ย!!!”

ปึก!

“โธษ!!” นี่นะเป็นเสียงอุทานของตัวเอง ทั้งที่คิดว่าจะทำเป็นเดินเนียนผ่านพวกเขาไป แต่สุดท้ายดันเป็นพวกหุ่นผีเสื้อหินนั่นแหละที่เซมากระแทกเข้ากับไหล่ฉันแทน

เจ็บเป็นบ้าเลย

แต่เจ็บที่ตัวนะไม่เท่าไหนหรอก ทันทีที่เห็นโทรศัพท์วิ่งไปนอนแอ้งแม้งบนพื้น ดวงตาของฉันก็ปะทุดวงไฟออกมา ก่อนจะหายไป

เอาเถอะ ก็เขาเป็นหุ่นผีเสื้อนะ จะทำอะไรได้งะ

“ขอโทษนะครับ” ฉันที่กำลังจะก้มลงไปเก็บโทรศัพท์ที่ซึ่งคว่ำหน้าบนพื้นอยู่ก็ต้องชะงักตอนที่ปลายนิ้วอุ่นแตะลงบนหลังมือฉันพอดี

เสียงนุ่มที่เพียงฟังครั้งแรกแล้วทำให้ใจสั่นแบบนี้ กลิ่นน้ำหอมแบบนี้ และยังมีมือใหญ่กว่าคูบอุ่นนี้อีก มันดูคุ้นจนกลัวว่าจะเป็นอย่างที่ฉันคิดไว้

เปลือกัดผมริมฝีปากตัวเองระหว่างที่เงยสบตากับคนตรงหน้าจนได้ไม่จริงน่า

แต่มบุญฉันหมดแล้วจ้ะเธอ

“...”

“...”

ทั้งฉันและเขาต่างก็เงยบใส่กัน มือยังคงอยู่ที่ตำแหน่งเดิม มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่เต้นไม่เหมือนเดิม

“พี่รักเกิดนะ ไม่เชื่อพี่หรือ หืม?”

ประโยคที่ฝังอยู่ในใจฉันตลอดมาสองปีเต็ม ในเวลานี้มันกลับมาหลอกหลอนอีกครั้ง

“เฮ้ย เป็นไรมัยน้อง โทษทีนะ พี่ไม่ได้ตั้งใจ” ผู้ชายรูปร่างเหมือนหมีพุ่งเข้ามาหาฉันและเอาแต่ขอโทษ “เจ็บตรงไหนปะ”

กลายเป็นว่าทุกคนมามุ่งฉันกันหมดเลย ฉันก้มหน้าลงเล็กน้อย ง่าย ๆ ก็คือตั้งใจหลบสายตาของผู้ชายตรงหน้า

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะครับ...น้องเกิด”

เสียงที่คุ้นหู รอยยิ้มที่คุ้นตา และความอบอุ่นที่ฉันไม่ได้สัมผัสมานานแล้ว ผู้ชายที่ได้ทุกสิ่งทุกอย่างจากฉันไปแล้วก็หายตัวไปอย่างลึกลับ แต่ตอนนี้เขากำลังอยู่ตรงหน้าฉัน

พี่หยาง...

หรือ ไอ้หยางดี...

“อ่าว รู้จักกันหรือ” เสียงของหนึ่งในเพื่อนเขาไม่ได้หันเหความสนใจฉันได้เลยสักนิด

“มาเรียนที่นี่หรือครับ”

สุภาพบุรุษ...

จอมปลอมมันะสีไม่ว่า...

ฉันกำโทรศัพท์ที่อยู่ในมือไว้แน่นแล้วผละลุกขึ้นเต็มความสูงกระทันหันเห็นพวกเขาทุกคนซัดตา

“ว้าว น่ารักจัง~”

นั่นเป็นประโยคแรกที่ได้ยินหลังเห็นหน้าเพื่อนของพี่หยางที่ละคน พวกเขาทำหน้าตื่นเตนที่เห็นฉัน หรือจะเรียกว่าใบหน้าที่น่อกามดีล่ะ

“เฮ้ยไอ้เกิด เป็นไรเปลววะ”

มาเข้าไปหน่อยนะปลาต้า แมน...

“อ้อ ไม่เป็นไร พอดีเดินชนรุ่นพี่อะ สวัสดิ์คะ” ฉันทยกมือไหว้เมื่อนึกขึ้นได้ ปลาต้ากับแมนเลยยกมือไหว้ตาม

“หวัดดีครับ รุ่นน้องที่คณะหรือเนี่ย ฮีว” เพื่อนของพี่หยางรับไหว้พวกเราด้วยอาการดีอกดีใจ พลังมองป้ายชื่อที่คล้องคอไปด้วย

ฉันรู้ว่ามีส่วนไหนที่จับจ้องฉันอยู่ แต่ฉันไม่คิดที่จะสบตาเขาเลย ตั้งแต่วินาทีแรกที่รู้ว่าเขา

“โหย ในที่สุดคณะของเราก็มีรุ่นน้องน่ารักๆ กับเขาสักที ฮี้อ พี่ปลื้ม~”

“แหมไอ้เซี่ยปิง ไม่ค่อยเลยนะมึง แก่จนปุ่นนี่แหละ น้องเพิ่งอยู่ปีหนึ่งเองเว้ย” ผู้ชายที่มีผิวขาวแบบคนเหนือยื่นมือมาตบหัวเพื่อนตัวเองเสียงดัง

ฉลาด ฉันมองการกระทำนั้นอย่างเยียบเขียบและแอบอมยิ้มหน่อยๆ

จะมองกันอีกนานไหม

“หืม หน้าคูนๆ เอ...ใช่พี...พีหยางปะคะ” ฉันผลอชมวดคิ้วเมื่อจู่ๆ ปลาตัวก็โผล่ขึ้นมาก่อนทำท่าซึ้นิ้วไปยังคนที่สูงกว่าฉัน ไมสิ สูงกว่าพวกเราทั้งหมด

ปลาตัวจำผู้ชายคนนี้ได้ จันทุกคนก็จำได้ แน่ละ ผู้ชายอย่างเขาไม่มีใครจำไม่ได้หรอก ทุกอย่างที่เขาปรากฏบนเครื่องหน้าของเขามันราวกับรูปปั้นขนาดนั้น แค่เห็นเพียงครั้งแรกก็สามารถจดจำไปได้ตลอด โดยเฉพาะกิมมิกอันเป็นเอกลักษณ์อย่างเช่น...ต่างหูรูปไม้กางเขน และมันก็ง่ายที่จะตกหลุมพรางผู้ชายคนนี้

หลุมพรางโง่ๆ ที่คนแสนโง่หลงเชื่อ

“ใช่ครับ จำพีได้ด้วย?” เสียงนุ่มพร้อมรอยยิ้มหวานทำเอาแมนยืนบิดตัวไปมา

อย่ามาอ่อยเพื่อนเราดิ

“โห ใครจะจำพีหยางไม่ได้ละ ใครจำไม่ได้ก็โคตรควายแล้ว ฮ่าๆๆๆ”

“ดีใจที่เจอกันอีกนะ” พีหยางยื่นมือออกไปเพื่อขยี้ผมเพื่อนฉัน ย้ำว่า ทั้งสองคน ด้วยท่าทางเอ็นดูอีกต่างหาก ทุกอย่างอยู่ในสายตาจนฉันผลอทำหน้าบึ้งออกไปโดยไม่รู้ตัว

“นี่ก็แสดงว่าพวกหนูเป็นรุ่นน้องพีที่คณะอะดิ ใช่ปะ” แมนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ถ้ามีหางเพื่อนฉันคงกระดิกมันไม่หยุดแล้วละ

“นี่เรามาเรียนวิศวะฯ กันหมดเลยเธอ โห เก่งจังครับ” ปากพูด แต่ตานี่จ้องมาที่ฉันเขี้ยว

“อ่าว นี่รุ่นน้องมึงเธอไอ้หยาง” เพื่อนของผู้ชายคนนั้นเริ่มต้อนวงให้แคบลง แล้วพากันทำหน้ากระลิมกระเหลี่ยใส่เพื่อนๆ ของฉัน

เป็นเพื่อนกันก็น่าจะมีนิสัยไม่ต่างกันสินะ

“เปล่า พ่อตู่รู้จักน้องๆ มาก่อน” คนถูกถามตอบยิ้มๆ

“หนูชื่อปลาด้าคะ”

“หนูชื่อมันนี่ค่า”

“เหมออิแมน”

“อะไรอีดำ อย่าให้กูเรียกมึงว่าปลาบ้างนะ”

สองเพื่อนที่พากันตบตีกันไปมาเรื่องชื่อ ทำเอาพวกมันที่ผู้ชายขำกัน
ยกใหญ่

“พวกนี่ตลกกว่าะ เฮ้ย พี่ชอบ”

“แล้วน้องคนที่น่ารักก็ชื่ออะไรคร้าบ~” ในที่สุดพวกเขาก็ลากฉันเข้าไป
ในวงสนทนาด้วย

“มันชื่อ...” แมนทำท่าจะแนะนำฉัน ทว่า...

“เกิด...น้องเขาชื่อเกิด”

คนที่ฉันไม่อยากจะวนาด้วยกลับแทรกเสียงขึ้นมา และมันอาจจะ
เป็นครั้งแรกหลังจากผ่านไปสองปีที่ฉันตั้งใจสบตากับเขา

“เออ ขอถามหน่อยนะอะ ไม่ทราบว่าคุณเคยมีซั่มดิงอะไรกัน
มาก่อนรึเปล่าอะ เห็นจ้องตากันตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วอะ”

เหรือ ฉันไม่เห็นรู้สึกตัวเลยว่ากำลังจ้องตามผู้ชายคนนั้นอยู่ ก็ไม่เห็นมี
อะไรน่าดูเลยสักนิด...ฉันไม่ได้กั๊ดพินนะ

“อะไรของมึง”

“แนะะ?”

“ก็แค่เคยช่วยน้องตีข้อสอบเข้ามาหา'ลัยเฉยๆ” คำตอบนั้นมาพร้อม
กับใบหน้าเรียบนิ่งในแบบฉบับของสุภาพบุรุษเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม

“...”

จู่ๆ ความโกรธก็พุ่งพวยออกมาจากดวงตาของฉัน

เหรือหยางเหรือ?

“เออ เรื่องนี้กูยังไม่คิดบัญชีกับมึงเลยไอ้เกิด ไม่ยอมพาพวกกูไปตี
ด้วย ดีนะพวกกูสอปปิด ฮ่าๆ” แมนที่เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ก็โผล่ออกมา

ในขณะที่ฉันกั๊ดพินตัวเองเพื่อระงับอารมณ์ที่พุ่งพล่านเอาไว้ให้ลึก
ที่สุด

ถ้ารู้ว่ามันจะเป็นแบบนี้ ฉันคงลากยัยแมนกับยัยปลาไปด้วยแล้ว
แมนกับปลาตัวรู้จักผู้ชายคนนี้แค่ผิวเผิน ไม่แปลกเลยที่จะไม่รู้เบื้อง
ลึกเบื้องหลังที่ซ่อนอยู่ภายใต้หน้ากาก

ผู้ชายคนนี้น่ะร้าย

พี่หยางที่ทุกคนเห็น ไม่ใช่พี่หยางที่สุภาพบุรุษหรอก มันก็แค่เปลือก
เท่านั้นเอง

“แมน ต้า เราหิวแล้วอะ”

ฉันตัดบท เพื่อนรักหันมามองฉันพร้อมทำตาค้าง ปากก็ขมุบขมิบพูด
อะไรสักอย่างได้ใจความว่า ‘มีงรีบหเรอ กูอยากคุยกับพี่หยาง พี่หยางเลยนะ
เว้ย’

พี่หยางแล้วยังไง แม้แต่ชื่อฉันก็ไม่อยากจะได้ยินเลยเหอะ

“งั้นเราไปก่อนนะ” เมื่อเพื่อนไม่ยอมเข้าข้างเรา งั้นฉายเดี่ยวก็ได้

ฉันกระชับโทรศัพท์ที่อยู่ในมือแน่น ทว่าแรงชนเมื่อก็กลับทำให้หัว
ไหล่ฉันรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาซะงั้น

ก็

เท่าที่กำลังจะก้าวเมื่อก็หยุดชะงัก ความเจ็บทำให้ฉันต้องโน้มหน้า
แบบนี้เรียกค่าเสียหายได้มั๊ย?

“เป็นไรวะมึง” ปลาตัวสังเกตเห็นความผิดปกติก่อนเพื่อนจึงถาม
ออกมา

“ไม่มีไร”

“ที่พี่ชนเมื่อก็หรือเปล่า” เสียงนุ่มเอ่ยขึ้น พอเขาทำท่าจะก้าวเข้ามา
หา ฉันก็เบี่ยงหลบ

พอแบบนี้ ความเจนเทิลแมนก็พวยพุ่งเสียวนะ

“น้องเกิด พี่ขอโทษนะ เป็นความผิดพี่เอง พี่จะรับผิดชอบชีวิตของ
น้องเกิดเองนะครับ”

สงสัยเพื่อนของเขาจะดูเลิเก่มากไปหน่อย ถึงได้ลงไปคุกเข่าทำทาง
โอเวอร์แบบนี้

“ไม่เป็นไรพี่ แป็บเดียวก็ตึกก็หายละ”

มั้ง...มันคงไม่ซ้ำหรือบวมไปมากกว่านี้หรอก เดี่ยวกลับไปททาย
ก็น่าจะหาย

“ยังดูเหมือนเดิมเลยนะเราเนี่ย”

“เฮ้ย!”

พี่

กระเป่าที่อยู่ในมือฉันถูกกระชากออกไปด้วยฝีมือของผู้ชายสาวเลว
ที่ชื่อหยาง ฉันคว่ำมันเอาไว้ไม่ทัน จะแย่งกลับก็คงสู้แรงผู้ชายตัวโตคนนี้ได้
แน่ฉันรู้ดี เพราะเคยมีประสบการณ์นั้นมาแล้ว

“เอาคืนมา” ฉันกดเสียงต่ำเพื่อขอกระเป่าคืน มือหนากะชับกระเป่า
สะพายของฉันเหมือนจใจเย้ยใส่กัน

การกระทำของเราอยู่ในสายตาของทุกคนที่ยืนดูอยู่เงียบๆ ไม่มีใคร
กล้าแทรกเสียงขึ้นมาเลย

“พี่หยาง เกิดขอกระเป่าคืนคะ!!!”

รู้อีกกระดากปากชะมัดเลย คนแบบเขาไม่สมควรเรียกแบบให้เกียรติ
ด้วยซ้ำ

เรียก ‘ไอ้หยาง’ น่าจะเหมาะมากกว่า

“โห เดี่ยวนี้ดูเธอครบ” ใบหน้าหล่อเหลา จมูกโด่งเป็นสันและ
ดวงตาเปล่งประกายกำลังยื่นหน้ามาใกล้ฉันชนิดแทบหายใจรดใส่กัน

ฉันผลอเม้มปากแน่น กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคออย่างลึมตัว

สองปี...สองปีเลยนะที่ไม่ได้เห็นหน้าผู้ชายคนนี้อีกเลย

“หน้าแดงแล้วนะเรา”

“ใครหน้าแดง!”

พล้ก

ประโยคไม่ลื่นหูทำให้ฉันจำต้องผลักอกของคนตรงหน้าออกไป ส่ง
ผลให้หัวไหล่ปะทะความเจ็บขึ้นมาอีกครั้ง

โอเค ฉันว่ามันน่าจะซ้ำหรือบวมมากกว่านี้แล้วละ

เอาอะไรไม่เอา ดันเอาศอกมากระแทกหัวไหล่ฉัน แกรมแรงมากด้วย
ถึงฉันจะสูง แต่ตัวก็ไม่ได้ทำมาจากเหล็กนะ

“เจ็บก็บอกว่าเป็นสิครับ”

“ใครบอกว่าเจ็บ” ฉันมองค้อนใส่คนที่สูงกว่า

“ใจเย็นๆ นะมึง เมนส์มาหรวอวะ เดือดเซียว” แมนคงเห็นว่าอารมณ์
ฉันฉุนเฉียวขึ้นก็เลยปราดเข้ามาห้ามทัพ กระซิบใส่หูฉันให้คำลมดาวน้ลง

“อยากรากลับห้องอะแมน” ฉันสะกิดสีข้างของแมน

“เดี๋ยวพี่ไปส่งดีกว่า เกิดดูท่าจะเจ็บ” ทว่าเสียงที่ตอปกกลับมาดันเป็น
คนที่ฉันอยากจะหนีไปให้ไกลที่สุด

ไม่ต้องทำเป็นคนดีตอนนี้ได้มัยพี่หยาง เกิดไม่อิน

“ไม่เป็นไรค่ะจะเกิดกลับกับเพื่อนได้ แค่นี้สบายมาก เนอะแมน” โดย
ไม่รู้ตัว ฉันผลอดหยิกแขนยัยแมนจนมันร้องโวย ก่อนจะถลึงตามองฉันแบบ
คาดโทษ

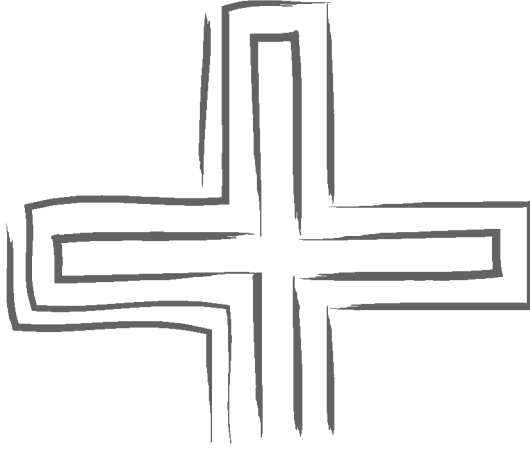
และเหมือนเพื่อนไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไปในทางตรงกันข้ามก็ไม่รู้ ถึง
ได้พูดแบบนั้นออกมา

“เอาน่ามึง พี่เขาอยากไปส่ง ก็ให้เขาไปส่งดิ พี่เอารถมาใช้ปะ” แมน
หันไปถามพี่หยาง คนถูกถามเพียงแค่มองหน้ายิ้มๆ “เห็นปะ พี่เขามือรถ ถ้า
กลับกับพวกกูก็ต้องเดินตั่งไกล มึงเจ็บแขนไม่ใช่หรวอ ปะๆๆ กลับกับพี่เขา
นั่นแหละ พี่หยาง แมนฝากไอ้เกิดด้วยน้ำ” พร้อมกับจับฉันใส่พานแล้ว
ประเคนให้เรียบร้อย

เพราะถูกผลักมาทางพี่หยาง ฉันจึงเซไปหาเขาอย่างช่วยไม่ได้ มือ
หนานี่นมาคว้าหมับที่ไหล่ฉันอย่างรู้จังหวะ จะให้สะบัดก็คงไม่ดี ฉันเป็นรุ่น
น้อง เขาคือรุ่นพี่

แน่นอนว่าฉันไม่โง่ที่จะทำให้ตัวเองเจ็บตัวด้วย

อยู่นิ่งๆ เป็นเด็กดีก็ได้...

EPISODE 02

“แน่ใจนะที่เราจะไม่ไปด้วยกัน ไม่เจอกันตั้งนาน พี่ว่าจะเลี้ยงข้าว พวกเรารู้สึกหน่อย ถือว่าเป็นการขอโทษแล้วก็ยินดีที่ได้เจอกันอีก”

นอกจากจะเป็นสุภาพบุรุษจอมปลอมแล้ว ยังเป็นป่าสายเปย์อีกด้วย!

เห็นชัดเลยว่าแมนกับปลาตัวาววทันที่มีเอาของกินมาล่อ แต่ก็ทำเป็นกลืนน้ำลายแล้วยึดยึดฉันไว้กับพี่หยาง

“เอ่อ พวกหนูก็อยากไปนะ...แต่ไม่เป็นไรค่ะพี่ พวกหนูไปและนำ สวัสดิ์พวกพี่ทุกคนด้วยค่า” แมนกับปลาตัวายกมือไหว้รุ่นพี่

“อ่าว จะไปแล้วหรือคนสวย”

“บายน้อง เจอกันนะจ๊ะ” เสียงทักทายแบบเจ้าชู้ประดุจดินของเหล่า เพื่อนๆ พี่หยางดังระงม

ฉันทำท่าจะเรียกใช้เพื่อนตัวดีทั้งสอง แต่...

“เฮ้ยเดี๋ยว!!!”

แต่ก็ไม่ทันใจ วิ่งจับมือฉิวไปนูนแล้ว

เจอกันพุงนี้ล่ะคอยดู จะสวดให้หูดับเลย

เมื่อตั้งสติได้ ฉันก็เบี่ยงตัวเองออกมาจากอุ้งมือปีศาจ ฉันกัดปากตัวเองเล็กน้อยเมื่อรู้สึกเจ็บที่ไหล่

“ไม่ต้องไปส่งเกิดหรือกพี เกิดกลับเองได้ ขอกระเป่าคืนด้วยค่ะ”

ฉันก้มหน้าคุยกับเขา แต่คนตรงหน้ากลับยื่นนิ่ง มันเจ็บบจนฉันสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ จึงเงยหน้าขึ้นไปมองอีกครั้ง

อ่าว...

เพื่อนเขากำลังจะเดินไปไหนกัน เมื่อก็ยั้งยืนล่อมวงฉันอยู่เลย

ไม่รู้เขาทำยังไง แต่การที่เพื่อนของเขาแยกตัวออกไปแบบนี้ มันอันตรายยิ่งกว่าอยู่กับเสือตัวเป็นๆ เสียอีก

“รถที่จอดอยู่ตรงนั้น” เร็วนี้วี่ที่ประดับแหวนรูปไม้กางเขนซีไปยังรถสองประตูที่จอดเรียงอยู่

แหวะ ชี้อวด!

“ใครบอกว่าจะไปกับคุณคะ”

ลับหลังเพื่อนของเขา ฉันก็เปลี่ยนสรรพนามให้กับคนตัวสูงทันที พี่หยางเจียไปอดีตใจหนึ่งก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ฉันหนึ่งก้าว เป็นก้าวที่ทำให้ลมหายใจของฉันติดขัดอย่างบอกไม่ถูก

“พูดจาห่างเหินจัง พี่เสียใจนะ”

ฉันกำหมัดแน่น ตาจ้องไปที่เขาเซมิ่ง ได้แต่กักเก็บอารมณ์ไม่พอใจ เอาไว้จนมันแทบจะระเบิดออกมาอยู่แล้ว

ยังจะมีหน้ามายิ้มอีก! รอยยิ้มที่อยู่บนความทุกข์ของฉันมาตลอดสองปีเต็ม ฉันจะจัดการยังไงกับผู้ชายคนนี้ดี

“เสียใจเป็นด้วยหรือคะ” คำถามของฉันคงไปสะกิดอะไรบางอย่าง พี่หยางเข้า สีหน้าของเขาถึงเปลี่ยนไป แต่สักพักก็กลับมายิ้มเหมือนเดิม

“เกิดดูโตขึ้นนะ”

ไม่เพียงคำพูดที่ดูไม่น่าไว้ใจ สายตาของเขาก็หยาบโลนจนฉันรู้สึก
ร้อนๆ หนาวๆ เลยละ ดวงตาสีดำขลับกวาดมองฉันทั่วร่าง ตั้งแต่เท้าจด
ศีรษะ ก่อนมันจะมาหยุดลงที่...หน้าอกของฉัน

ใช้คำว่า 'โต' ของเขาเนี่ย หมายถึงได้นี้หรือเปล่า

น่าเกลียดอะ

“ใช่ เกิดโตแล้ว ไม่โง่เหมือนเมื่อก่อนด้วย” ฉันกระแทกเสียงตอบ
พลางกอดอก และมองค้อนคนร้ายกางไปหนึ่งที่

“แต่นิสัยชอบทำแก้มปองก็ยิ่งเหมือนเดิม”

เพราะไม่คิดว่าเขาจะกล้าทำอะไรถูกอาจแบบนี้ ฉันถึงไม่ทันระวังตัว
ปล่อยให้ผู้ชายตรงหน้ายื่นมือมาบีบแก้มฉันจนได้

“เกิดเจ็บ!” สาบานว่าฉันพยายามปิดมือของพี่หยางออกแต่ไม่ยกกะ
กระดิกเลย นิวแข็งๆ ของเขาตึงและยึดแก้มของฉันออกจนมันรู้สึกเจ็บแปลบ
ไปทั้งพวงแก้ม “พี่หยาง!!!”

“ยอมเรียกพี่แล้วหรือ”

หวาย~ หลุดเรียกเหมือนเมื่อก่อนไปจนได้

หน้าฉันขึ้นสี ไม่ใช่เพราะเขินอายหรือกระนะ แต่เพราะโกรธจัดต่างหาก
โกรธอีกนิดอาจมีผลต่อขยแน่อะ

“โห้ะ ไม่คุยด้วยละ”

เมื่อสะบัดมือของพี่หยางออกไปได้ฉันก็ยื่นนิ้วแก้มตัวเอง เล่นยึด
ชะแก้มเกือบซ้ำเลย

จากนั้นฉันก็หมุนตัวกลับหลังหันกะว่าจะเดินหนีไปอีกทาง ไปตาม
ทางเดินไม่ได้ก็เดินริมถนนเอาก็ได้

“ไม่เอากระป๋องแล้วหรือ” เสียงยั่วเย้าดังตามหลังมา สลับกับเสียง
ฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ฉันหันไปและจ้องเขาด้วยดวงตาวาวโรจน์อีกครั้ง ก่อนจะพูดว่า “ก็
เอาคืนมาสิ”

แต่รู้มั้ยว่าเขาทำยังไง...ก็ยืนยิ้มกวอดินมันอยู่อย่างนั้นแหละ

“อยากได้เหรอ”

“...” ฉันขมวดคิ้วใส่ผู้ชายน่าหมั่นไส้ตรงหน้าโดยไม่ตอบโต้ใดๆ

จะว่าเกลียดก็เกลียด จะว่าโกรธมันก็โกรธ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้ใจเต้น
เมื่อได้เห็นหน้าอีกครั้ง หรือเพราะว่าเขาหล่อขึ้น?

ไม่เอาน่าเกิด...เธอจะตกลงเกินไปแล้ว หล่อมันกินไม่ได้หรอกนะ

“ให้พี่ไปส่งแล้วพี่จะคืนให้” พี่หยางยกยิ้มมุมปาก รอยยิ้มแบบโคตร

ร้าย

จะไปส่งฉันเหรอ?

ได้!

“โห เกργใจจังเลยคะ”

ที่ว่าฉันกลับเลือกทำสิ่งตรงกันข้ามด้วยการเล่นกับพี่

เมื่อก่อนฉันอาจจะเป็นเด็กโง่เง่า หัวอ่อน ว่าง่าย จนเพื่อนๆ ชอบหา
ว่าฉันเป็นคนปัญญาอ่อน หลอกอะไรก็เชื่อไปซะหมด เดียวก็หัวเราะ เดียวก็
ร้องไห้ เดียวก็อารมณ์ดีผิดปกติ

แต่ตอนนี้ฉันไม่เหมือนยัยเกิดคนเดิมอีกแล้ว...เพราะฉันจะต้อง
สตรองขึ้น!

ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น...มั้ง

“สรุปจะไปส่งเกิด ไซ่ไม่ใช่?” ฉันเอียงหน้าถามอีกฝ่าย

เหมือนการเปลี่ยนใจกะทันหันของฉันจะทำให้พี่หยางงงเล็กน้อย

“ครับ” ทันทีที่เขาตอบ ฉันก็บีนปากใส่เขาทีหนึ่ง

จากนั้นฉันก็เดินนำหน้าพี่หยางไป ก่อนจะชะงักแล้วหันหน้าไปมอง
เขาอีกรอบ

“รถคันไหนของพี่ล่ะ” ฉันกวาดตามองบรรดารถที่จอดเรียงรายอยู่
ตามข้างทางของคนละอื่นที่ติดกับคณะวิศวะฯ ของเราซึ่งมีแต่ผู้ชายที่ขอบอวด
รวยด้วยการขับรถหรูมาแฉิวสาว

“เด็กโง่”

ไม่รู้ว่ามีหูฉันมันเยอะหรือว่าพี่หยางพูดเบาเกินไป แต่มั่นใจว่าได้ยิน

เสียงจากริมฝีปากเขา พี่หยางเดินเข้ามาหาแล้วใช้มือโอบไหล่ฉัน ดันให้เดินไปยังรถที่จอดอยู่

“ไม่ต้องมาจับก็เกิด เกิดเดินเองเป็น” ฉันเบี่ยงตัวเองออกจากการเกาะกุม เรียกว่าง่าย ๆ ก็มุดหนีนั่นแหละ

พอหันไปมองร่างสูงก็เห็นเขาทำท่าโอบไหล่ไว้กลางอากาศสบกกับหน้าเอ๋อๆ ของเขา

คิดจะเตะอั้งหรือ ไม่มีเป็นครั้งที่สองหรอกนะ!

ตี๊ด!

“โห นี่รถพี่จริงดิ” ฉันตาวาวตอนที่พี่หยางปลดล็อกรถสองประตูยี่ห้อเบนซ์ C43 (Mercedes-AMG C43) นึกครี้อะไรแผลงๆ ในใจก็เผยรอยยิ้มปึก

“เฮ้ย!”

เสียงอุทานของพี่หยางดังขึ้นในจังหวะที่ฉันใช้เท้าเตะลงไปที่ตัวรถของเขาเพื่อเช็กความแข็งแรง

อ้อ แน่แน่นอนว่าฉันตั้งใจ

ก่อนจะหันไปยิ้มให้เขาด้วยท่าทางเสแสร้งแบบสุดๆ

“แข็งแรงเนอะ คงแพงน่าดู” เขาคงไม่รู้ว่าฉันไม่ออกว่าฉันกำลังเอาคืน เพราะสั๊กพักเขาก็ก้าวฉับๆ เข้ามาหาด้วยท่าทางคุกคาม

ฉันผลอดถอยหลังเพราะตกใจจนแผ่นหลังแนบชิดไปกับตัวรถโดยมีแขนทั้งสองข้างของพี่หยางคร่อมทับอยู่และกักฉันไว้ตรงกลาง

“อย่างอื่นก็แข็งแรงเหมือนกัน น้องก็ตออยากลองมัยค์อะ?”

ปกติเขาไม่ใช่คนที่ชอบพูดจาแบบนี้ ตั้งแต่รู้จักกันมาถือว่าเป็นครั้งแรกที่คำพูดของเขาทำให้ฉันตกใจ เขาไม่เหมือนพี่หยางที่ฉันรู้จัก

ผู้ชายที่สุภาพบุรุษ น่ารัก อบอุนและซี้เล่น ตอนนี้ได้กลายเป็น ‘พี่หยางจอมเจ้าเล่ห์’ แล้ว คิดในทางที่ดีไม่ได้เลยนอกจากด้านลบ

พี่หยางยกยิ้มมุมปาก คงคิดว่าตัวเองมีชัยเหนือกว่าฉัน แต่พี่เขาไม่รู้ อยู่อย่าง...ว่าฉันก็ร้ายเป็น

“เคยลองแล้วค่ะ เจอแซ่บกว่าพี่หยางอีก” พุดเสีจก็จูดยืมใส่เขาบ้าง เหมือนพี่หยางจะชะงักไป รอยยิ้มก่อนหน้านี้ค่อยๆ จางลงจนกลายเป็นแค่หัวเราะแทน เขาพุดมหายใจแล้วตัดสินใจออยหลัง กระชับมือที่ถือกระเป๋าเงินไว้แน่นเหมือนกลัวว่าฉันจะขโมยกระเป๋าตัวเองไป

นั่นกระเป๋าของฉันแท้ๆ

มีอหนาเอี่ยมเปิดประตูรถให้ หลบตาลงต่ำเป็นการบอกกกลายๆ ว่าให้ฉันเข้าไปนั่ง

“ขอบคุณค่ะ”

ไม่รู้ว่พี่หยางหัวเสียเรื่องอะไร ซึ่งมันก็ดีแล้วที่ฉันสามารถทำให้เขาหงุดหงิดได้ ผู้ชายหล่อๆ กับคิ้วที่ขมวดก็น่าจะดูเข้ากันดีไม่ใช่หรอ

ก็แมนนี่ชอบบอกว่ผู้ชายที่ทำหน้าจูดูคมเข้ม...ก็น่าจะจริงมั้ง

ว่แล้วก็นั่นไปมองพี่หยางที่เข้ามานั่งประจำที่นั่งคนขับ สุดท้ายเขา

ก็ยังไมยอมคืนกระเป๋ามาให้สักที

เขาขมวดคิ้วอยู่ รอยยิ้มที่เคยมีหายไป ใบหน้าใจดีแทบไม่เหลือแต่ก็หล่อโคตรพ่อกโคตรแม่อยู่ดี ก็ไม่อยากจะชมหรือกนะ แค่พุดเรื่องจริง

นี่หรือเปล่าคือใบหน้าคมเข้มตามที่แมนบอก

เหมือนเจ้าตัวจู้ว่ว่ามีคนจ้องอยู่จึงเหลือบมองฉัน ฉันสะดุ้งแต่ไม่คิดจะหลบตา

ต้องไม่ทำท่าตกใจกลัวให้ศัตรูจู้ว่...โบราณท่านว่ไว้ จ้องตาเข้าไว้เกิด

“มาทำตาเหลือกใส่พี่อีก”

ฉันจ้องแบบน่ากลัว ไหงเขาบอกว่ทำตาเหลือกกันแล้ว

“ทำไมเดี๋ยวนี้นี่ไม่น่ารักเลย”

พอประโยคนั้นถูกเอ่ยออกมาจากเรียวปากสี่ขมพุดของพี่หยาง ฉันก็เหม้มปากเข้าหากันแล้วสะบัดหน้าหนีไปทางอื่น เหมือนเขาจะพุดกับตัวเองมากกว่า และเป็นจังหวะเดียวกับที่เขาสตาร์ทเครื่องยนต์เสียงดังกระหึ่ม

ปรึน

เขาจใจเร่งเครื่องยนต์ให้เกิดเสียงดัง

“ไหนเมื่อก่อนพี่หยางบอกว่าเก๋ตน่ารัก ‘เรานะน่ารักมากเลยรู้เปล่าครับ’ ไม่ใช่หรอคะ” ฉันทื่นแบบเสียงของเขาในสมัยก่อน แต่ตัดให้ฟังดูเง่ามากกว่านั้นสิบเท่า

ยิ่งนึกถึงเรื่องที่ผ่านมา ฉันก็จิกเล็บลงกับขาตัวเองแรงขึ้น
บรีนน~

หลายคนเริ่มมองมาที่เรา ฉันนั่งเกร็งเมื่อพี่หยางเหยียบคันเร่ง จังใจบีบเสียงรถให้ดังขึ้นก่อนจะหันไปมองเสี้ยวหน้าด้านข้างเพื่อดูว่าเขาจะทำอะไรกันแน่

“ยกย่อน” เขาม้มเสียงให้ต่ำลงแต่ก็พอให้ได้ยินอยู่
ควันท่เกิดจากล้อติดกับถนนเริ่มคลุ้ง ฉันหันรีหันขวางมองรอบด้าน เพราะสิ่งที่พี่หยางทำกำลังทำให้คนอื่นเดือดร้อน

เฮอะ ขอลงดีกว่า
คิดได้ตั้งนั้น ฉันก็เอื้อมมือทำท่าจะเปิดประตู ทว่าพี่หยางเร็วกว่า กดล็อกรถพร้อมกับควงพวงมาลัยเพื่อถอยหลัง

มือแกร่งยึดเบาะที่ฉันนั่งอยู่ ส่วนอีกข้างหมุนพวงมาลัยด้วยความรวดเร็ว ใบหน้าหล่อเหลาหันไปมองกระจกด้านหลัง

โอเค! ยอมรับว่าทวงทำนี่มันเท่มาก ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นคงจะใจเต้นและกรี๊ดร้องไปแล้ว แต่มันไม่ใช่กับฉันไง

พี่หยางป้าเถื่อนอะ!

รถเหวี่ยงส่งผลให้ไหลฉันเบียดเข้ากับเบาะเพราะต้องเกร็ง ความเจ็บแปลบก่อนหน้านี้ปะทุขึ้นมา ฉันเข้หน้า หันไปมองค้อนขวับใส่คนขับ

“เก๊ตจะลง...” เสียงของฉันทื่น

คิดว่าเขากำลังลงโทษที่ฉันตั้งใจเตะรถของเขาแน่

“พี่บอกจะไปส่ง” พี่หยางตอบห้วนๆ และเริ่มเลี้ยวออกจากลานจอด
ความเร็วระดับนี้ทำให้คนที่เดินอยู่ข้างทางพากันกระโดดหนี ไม่แค้วโดนด่าไล่หลังแน่นอน

“ให้เก๊ตลง!!!” ฉันพยายามคุมเสียงให้หนึ่งสงบทั้งที่ใจเต้นตุบๆ ไป

หมดแล้ว

หวาดเสียวนะสิถามได้!

เอียด

ในที่สุดรถก็จอดสนิท แต่มันไม่ใช่อย่างที่ฉันคิด เพราะพี่หยางไม่ได้จอดให้ฉันลง เขาเพียงเอี้ยวตัวมาใกล้ก่อนจะดึงสายรัดเข็มขัดคาดผ่านลำตัวฉัน...

และกักขังฉันไว้ในรถได้อย่างง่ายดาย

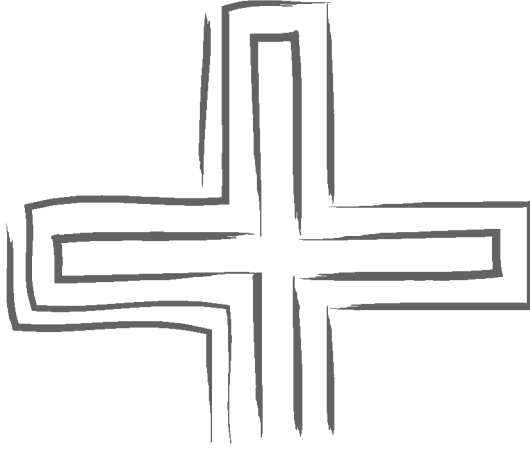
ฉันเกร็งแข็งเพราะรู้สึกว้าวุ่นใจที่ใบหน้าของพี่หยางเข้ามาใกล้จนเกินไป ใกล้ชนิดที่ลมหายใจเป่ารดแก้ม กระทั่งเขาผละออกฉันถึงหายใจคล่อง

ผลอกลิ้นหายใจเฉยเลย

“อย่าดื้อสิครับ” จากนั้นเขาก็ใช้มือข้างที่เพิ่งคาดเข็มขัดนิรภัยมายึดหัวฉันอย่างเอ็นดู

หลอกหลวง...

เหมือนที่เขาหลอกฉันในวันนั้น

EPISODE 03

‘อิเก้ตมึงแพ้แล้ว เห็นผู้ชายคนนั้นปะ มึงเดินเข้าไปหาเขาแล้วบอกว่า ‘หนูชอบพี่’ และขอเบอร์มาให้กู เสรีจละ แค่นี้ง่าย ๆ ไป’

‘ให้แมน ของ่ายกว่านี้ไม่ได้หรือ’

‘นี่ง่ายแล้ว ไปปปป’

‘เอ่อ พี่คะ นะ นะ นะ หนูขอ...ขอ ขอ ชอบพี่ ขอเบอร์หน่อยได้มั้ยคะ (ขอโทษนะ คือพอดีเราเล่นเกมกับเพื่อนแล้วแพ้ ก็เลย...)’

‘ได้ดี แต่มีข้อแลกเปลี่ยนนะครับ’

จุดเริ่มต้นของฉันกับพี่หยางค่อนข้างห่างไกลจากคำว่าปกติไปนิด ที่จริงมันก็ไม่มันิดหรอก ค่อนข้างมากสำหรับเด็กมอปลายที่อยู่เพียงชั้นปีที่ห้า อย่างพวกเรา

เพราะฉันเจอเขาที่ผ้าซึ่งพ่อของแมนเป็นหุ้นส่วนอยู่ที่นั่น วันนั้นเป็น

วันเกิดของเกล็นเพื่อนผู้ชายในห้อง แต่เราที่อยู่มอหาก็ใช้เส้นสายเพื่อจะเข้าไปในนั้นจนได้ ไม่อย่างนั้นไม่มีทางที่จะเข้าไปร้านแบบนี้ได้หรอก

ในวันเกิดของเกล็น เพื่อนก็นึกครีมนอยากเล่นเกมขึ้นมา แล้วฉันดันแพ้ เพื่ออย่างน้อยอับอายมากด้วย กฎก็ง่าย ๆ คนแพ้ต้องทำตามคำสั่งผู้ชนะ

และคนที่ชนะก็คือ...แมน

นั่นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฉันรู้จักผู้ชายคนนั้น ผู้ชายที่ฮอตระเบิดระเบ้ออย่างพิฬายาง

แต่มันไม่ใช่อย่างที่คิด

หมายถึง...ไม่ใช่อันที่คิดไว้ซะสิ

“เลี้ยวซ้ายแล้วก็ขวา” ฉันบอกเสียงเบาเมื่อรถเคลื่อนผ่านมาได้สักพักจนใกล้จะถึงคอนโดฯ

แน่นอนว่าไม่ใช่คอนโดฯ ของฉัน ขึ้นบอกรถที่อยู่จริงๆ ไปก็ถือว่าโง่มาก รถเลี้ยวไปตามที่ฉันบอก ในรถค่อนข้างเงียบมาก เราไม่ได้คุยอะไรกันเลย ซึ่งฉันก็ไม่ได้อยากรู้หรอกว่าคนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยเกิดเมายาอะไร อารมณ์ถึงได้แปรปรวนนัก

เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย หรือต้องเอาข้าวสารเสกใส่ถึงจะหาย

“จอดตรงเซเว่น ตรงนั้นอะ” ฉันชี้ไปที่เซเว่น

ใต้คอนโดฯ ที่ว่านั่นจะมีเซเว่นเปิดอยู่ เดินลึกเข้าไปอีกหน่อยก็จะเห็นทางเดินลัดเข้าไปในตลาด แอบทะลุไปด้านหลังแล้วโผล่ที่ตลาดเขาก็ได้ อย่างน้อยก็ไม่เสียค่าวินมอเตอร์ไซค์หรือเสียเวลาเดินไกล เพราะเดินไปอีกหน่อยก็ถึงหอพักฉันแล้ว

ทันทีที่รถจอดเทียบฉันก็ไม่เสียเวลานั่งบื้อ จัดการปลดสายเบลท์ แต่คงจะรีบมากไปหน่อยสายมันเลยติด

“ใจเย็นสิคะ”

มือแกร่งแตะบนหลังมือฉัน รวากับมีประกายไฟแล่นเปรี้ยวในตอนที่ผิวหนังแตะโดนกัน

ฉันซ้อนตาขึ้นมองพิฬายางก็เห็นว่าเขากำลังหลุบตามองอยู่ ไบหน้า

เราห่างกันไม่กี่ช่วงฝ่ามือ ก็ได้แค่นี้แหละ

ฉันปลดสายเบลท์สำเร็จในที่สุดก่อนจะรีบเปิดประตูลงไปจากรถหู
ด้วยความที่ทางเข้าออกบริเวณนี้เป็นซอยแคบๆ และเป็นทางที่เขี
ลัดไปยังตลาดนัดของเด็กมหาลัย การที่มีรถหูสองประตูมาจอดเทียบแบบ
นี้เลยเป็นจุดสนใจไม่น้อย

ทุกคนต่างหันมามองฉัน สายตาผู้หญิงพวกนั้นลือออกมาประมาณ
ว่า...อิจฉา

คงไม่คิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นแฟนฉันหรอกนะ

ตาถั่วนะเนี่ย บ๊วยๆ

“...”

ฉันใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีเพื่อหันไปสบตากับผู้มีพระคุณที่อุทิศส่าห
ขับริภมาส่ง คิดอยู่ว่าจะบอกลาหรือโบกมือให้ดี แต่ก็ตัดสินใจไม่พูดอะไรดี
กว่า เขาไม่ควรได้รับมัน

ยังดีหน่อยที่เขายอมคืนกระเป่า

ฉันหมุนตัวเดินไปทางที่ใช้เป็นทางลัดพาไปยังตลาดนัด ก่อนจะรู้สึก
ได้ว่ามีคนเดินตามหลังมา พอหยุดฝีเท้า หันกลับไปมองด้านหลังก็เห็นพี
หยางกำลังหยุดเดินพอดี สงสัยไว้ก่อนว่าเขากำลังเดินตามมา

“กลับไปดิ” โทนเสียงของฉันไม่แข็งแแข็งกระด้าง แต่แสดงออกว่ากำลัง
ไล

ถ้าทำได้จะออกเสียงว่า ‘ซีวๆ’ ด้วยซ้ำ แต่นี่ก็ถือว่าเคารพมากพอแล้ว
เพราะฉันใจดี ไม่ได้ใจหมาเหมือนเขา!

“ที่เป็นห่วงเรา” เขาพูดออกมาดื้อๆ ว่าเป็นห่วง สายตาเลื่อนมองที่
ไหล่ของฉัน

อ้อ พี่หยางคงหมายถึงไหล่ของฉันที่ถูกกระแทกก่อนหน้านี้อันนี้ก็ไม่ได้
หวังอะไรอยู่แล้วละ

เจ็บแค่นี้ละ มันเทียบกับสิ่งที่เขาทำไว้เมื่อก่อนไม่ได้สักนิด

“ทำไมต้องห่วงเก๊ต”

มันไม่ใช่คำถามที่ฉันใส่ใจนัก เพราะถ้าเขาอยากตอบ คงมีคำตอบ
มาให้ฉันตั้งแต่วันนั้นแล้ว

“...”

เมื่อเขาไม่พูดอะไร ฉันจึงแค้นหัวเราะก่อนจะหันหลังกลับ

ริมฝีปากฉันแน่นหนา มือเริ่มขึ้นไปด้วยเหงื่อ ใจเต้นรัวประหนึ่งกลอง
จนรู้สึกเหนื่อยไปหมด

ไม่...ฉันไม่ได้ต้องการคำตอบอะไรทั้งนั้น ในใจคิดแบบนี้ แต่สุดท้าย
ก็ก้าวขาไม่ออก

ดราม่าอะไรเบอร์นี้

“เย็นชากับพี่จ้จ” ร่างสูงขยับเข้ามาอีก เหมือนจะมายืนซ้อนอยู่ด้าน
หลังยังงังยังงั้น มันยิ่งชัดเจนก็ตอนที่มือของพี่หยางแตะลงบนเส้นผมฉัน
อย่างที่เขารอบทำ

พลั๊ก!

“อย่ามาแตะะเกิด!!!” ฉันหันไปผลักพี่หยางด้วยความแรงในระดับ
หนึ่ง ต่อด้วยฟาดกระเป๋ามือไปทางเขา “คนอย่างพี่เคยห้วงเกิดด้วยเหวอ
เคยด้วยเหวอ!!!”

หลุดสติแตกใส่จนได้

ฉันหอบแฮก หลุดตาลงต่ำ ไม่กล้าเงยหน้ามองใครทั้งนั้น นั่นเป็น
เพราะฉันอาย...อายที่ลืมหัด

“เอาไว้เกิดใจเย็นแล้วเราค่อยมาคุยกันนะครับ” มือหนาขยี้ผมฉัน
ด้วยความเอ็นดู ฉันเงยหน้ามองร่างสูงตรงหน้าอีกครั้งถึงได้เห็นว่าที่หางคิ้ว
ของพี่หยางมีเลือดออก

กระเป๋...คงจะฟาดไปโดน

ฉันเม้มปากอย่างกับเด็กที่ทำผิดแต่ไม่กล้ายอมรับหรือแม้จะพูดคำ
ว่าขอโทษ แต่เขาก็ยังเหมือนเดิม

ทำเป็นยิ้มเหมือนเดิม

ทำเหมือนกับว่าแคร้

ทำเหมือนกับว่าเอ็นดู
ทำเหมือนกับว่าเป็นคนสำคัญ
ทำไมต้องมาใจดีทั้งที่เคยใจร้ายกับเกิด!

เพียงวันต่อมา

“ไถ่อย่างถูกเผา ไถ่อย่างถูกเผา มันจะถูกไม่เสียบ มันจะถูกไม่เสียบ
เสียบตุตซ่าย เอ้ว...เอ้ว”

“เฮ้ย เราต้องทำอะไรแบบนี้จริงจัง” ฉันพูดหลังจากยื่นมองเพื่อนร่วมเซค
กำลังเดินไถ่อย่างจนแหวแทบหลุด

เรื่องมีอยู่ว่าพวกเราอยู่ในช่วงประชุมเชียร์ รุ่นพี่สั่งให้เราล่าลายเซ็น
ของรุ่นพี่ทุกชั้นปีเพื่อทำความรู้จัก มันเป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมารุ่นต่อรุ่น
แล้ว

เมื่อถามยอดของลายเซ็น ก็รู้สึกห่อเหี่ยวหัวใจ ฉันเพิ่งมีลายเซ็นของ
รุ่นพี่แค่สองชื่อเท่านั้น!

ช่างน้อยนิดเท่าเงินในกระเป๋าอะไรอย่างนี้

และที่ได้มานี้ก็เพราะรุ่นพี่เดินมาให้เองโดยที่ฉันไม่ได้เอ่ยปากขอ
ด้วยนะ แถมยังเป็นลายเซ็นผู้ชายอีกต่างหาก

“ก็คงมั่ง น่าสนุกดีออก เนอะ” ปลาต้าตอบ

“ซ่าย น่าสนุกดีออก อีๆ” แมนสมทบเสียงดีดีต้า

สายตาแวววาวแบบนั้นไม่ต้องบอกก็รู้ว่าดีใจที่จะได้ล่าลายเซ็นรุ่นพี่
ผู้ชายแค่ไหน เพราะอย่างที่เห็น เราเรียนคณะวิศวกรรม ที่มีประชากรผู้ชายกว่า
90% อีก 5% เป็นชายไม่แท้ และ 5% สุดท้ายคือผู้หญิงอย่างเราๆ

“อาทิตย์เดียวจะไปขอหมดได้ไงตั้งพันคน” ฉันบ่นอุบก่อนจะถอน
หายใจ

แค่เพื่อนในเซคเดียวกันยังใช้เวลาตั้งหลายวัน แคมพวกเราก็มีเวลา
แค่ช่วงเช้า พักเที่ยงและหลังเลิกเรียน อย่าลืมว่าหลังเลิกเรียนเรามีนัด
ประชุมเชียร์กันอีก

เท่านี้ก็เสียเวลาไปแล้ว จะเอาเวลาไหนมาล่าลายเซ็นได้
ฉันขมวดคิ้ว ก็มองสมุดที่อยู่ในมือตัวเอง

แะ

แต่แล้วเสียง ‘แะ’ ก็ดึงความสนใจฉันให้เงยขึ้นไปมองจึงเห็นว่าแมน
กำลังแอบถ่ายรูปฉันอยู่

“ทำอะไร”

“พี่ฝนขอให้ถ่ายรูปปมึงอะ ตอนมึงทำหน้ายิ้มเมื่อกี้โคตรตลก ฮ่าๆ”
พี่ฝนคือรุ่นพี่ปีสอง จำรุ่นพี่ผู้หญิงที่มาขอให้ฉันประกวดดาวได้มั๊ย
นั่นแหละพี่ฝน

“ถ่ายไปทำไม”

“เฮ้ ก็เรื่องประกวดดาวไง”

“บอกพวกแกแล้วไงว่าไม่อยากเป็น” ฉันเพิ่มระดับเสียงขึ้นนิดหน่อย
ก่อนจะเดินตึงตังไปยังม้านั่งหลังคณะโดยมีเสียงกิจกรรมล่าลายเซ็นดังอยู่
เบื้องๆ

“ให้อิเกิ้ล เอาหน่อยน่า กูอยากมีเพื่อนเป็นดาวมหาลัย” แมนเกลี่ย
กล่อม แต่เหมือนบังคับขู่เช็กกันมากกว่า

เรื่องนี้เกิดขอบายนะแมน

“แกก็เอาไอ้ดำไปประกวดดิ” ทันทีที่พูดจบ แมนก็หันไปมองปลาต้า
แล้วบีนปากใส่

“เอาอิปลาไปประกวดกแล้วจะได้ตำแหน่งนางสาวฝอยขัดหม้อมา
มากกว่าอะดิ ชายชี้หน้าเขาด้วย”

“เฮ้แมน นี่เพื่อนไง จำไม่ได้หรือ”

ฉันส่ายหน้าให้กับการถกเถียงเหมือนเด็กๆ ของเพื่อนทั้งสอง และ
ตัดสินใจลุกขึ้นเพื่อจะเดินไปหาอะไรกินที่ซุ้มขายของ

“หิวอะ ไปหาไรกินก่อนนะ จะไปด้วยกันปะ”

“ไปซื้อก่อนเลยก็ได้ เตี้ยวกูเฝ้าโต๊ะให้” ปลาต้าเสนอ

“งั้นกูไปกับอิเกิ้ลเอง ปะมึง” แมนลุกขึ้นแล้วดึงแขนฉันให้เดินตามไป

พอไปถึงซุ้มฉันก็พบว่าตรงนี่แน่นไปด้วยคน คงมาหาอะไรกินก่อนเรียนคาบ
บ่าย

สายตาดันมองไปยังข้าวกล่องที่วางอยู่ ไล่ดูว่าวันนี้มีอะไรน่ากินบ้าง
หูกก็ได้ยินเสียงซุบซิบดังอยู่ใกล้ๆ มันจะไม่มีอะไรน่าสนใจเลยถ้าหากว่าไม่มี
ชื่อฉันอยู่ในวงสนทนา

“นี่ไง ที่เขาว่ากันว่าเป็นแฟนพี่หยางอะ ชื่อเกิดอะไรเนี่ยแหละ”

“ใช่คนนี่หรือวะ”

“เออ ก็คนเขาพูดกันว่าเป็นทะเลาะกันที่หน้าคอนโดฯ หลังตลาดอะ
กว่าใช่”

“จริงหรือวะ ไม่ใช่พี่พลอยใสหรือ ทำไมเหมือนได้ยินว่าเป็นพี่พลอย
บริหารฯ เลย”

“...”

ฉันนั่งไป มือที่กำลังจะเลือกกล่องข้าวชะงัก

“อเกิด กูได้ยินคนนินทาเรื่องมึง” แมนโน้มหน้ามากระซิบ แต่เพราะ
เสียงของแมนห้าวและทุ้มมาก ถึงจะพูดเบาๆ ก็เหมือนพูดโชนเสียงปกติ เลย
กลายเป็นว่าทุกคนได้ยินกันหมด คนที่เพิ่งนินทาฉันอยู่หยกๆ ก็รีบเดินหนีไป
เลย

“เข้า ยังเลือกไม่ทันเลย มานินทาต่อดิ” แมนตะโกนบอกคนที่เพิ่งเดิน
หนีไปให้กลับมามีอย่างหาเรื่อง “ให้ อะไรว่า ไม่ใจเลย”

“แมน กลับมานี้ ช่างเขา” ฉันจิกเสื้อของแมนแล้วลากออกมาจากซุ้ม
ของกิน แต่แมนดื้อมาก มันจะเดินไปหาคนขึ้นินทาทำเดี๋ยวนะ

“ช่างมันอะไร ก็เห็นอยู่ว่ามันนินทา มึง กูจะไปถามมันหน่อยว่า มี
ปัญหาอะไร”

แมนเป็นคนยังงั้น รู้จักนิสัยดี แมนเป็นคนรักเพื่อน หากใครหาเรื่อง
เพื่อน นางก็พร้อมจะไฟต์

แต่แมนคงลืมไปว่าฉันเป็นพวกรักสงบ ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับเรื่องยุ่ง
ยาก และไม่ระรานใครก่อน

และเรื่องพวกนั้นกำลังพูดถึงคือเรื่อง 'ยุ่งยาก' ที่สุดที่ฉันไม่อยากจะ
ข้องแวะ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายคนนั้น

ไอ้หยางบ้าหาเรื่องมาให้ฉันอีกแล้ว น่าตื้จริงๆ

“อ่าว ทำไมกลับมาเร็ว แล้วไหนอะข้าว” ปลายด้าทักเมื่อเห็นพวกเรา
กลับมามือเปล่า

“ก็ยังไม่ทันได้ซื้ออะไร แมงเจอเรื่องก่อน ฮืม มึงเล่ามาเลยเถิด ไม่งั้น
กูจะว่าก” จะหนีตอนนี่ก็คงไม่ทัน แมนจับฉันนั่งลงเรียบริ้วพร้อมสายตา
คาดคั้น

“มีอะไรกันวะ”

ปลายด้าถามด้วยความงุนงงแต่เหมือนไม่มีใครสนใจจะตอบคำถาม
เธอสักคน

“มึงคบกับพี่หยางเหรอ ตอบ!”

“หา / ห๊ะ”

วลีแรกอะฉัน วลีหลังอะปลายด้า เราสองคนอุทานพร้อมกันแต่ต่าง
อารมณ์

“หูตึงเหรอพวกมึง ตอบมาเลยเถิด”

“บ๊าบอ ก็เพิ่งเจอพร้อมพวกแกเมื่อวานเปล่า จะไปคบตอนไหนอะ”
เสียงฉันอื้อ

แต่ฉันนี่พูดความจริงนะ พอเพื่อนหรือตามองอย่างไม่เชื่อ ฉันก็ขีดหน้า
มองเพื่อนทั้งสอง และส่งสายตาดูใจไปให้ แมนกับปลายด้าจึงผ่อนคลายลง
เล็กน้อย

“เออเนอะ” แมนลูบคาง ทำอย่างกับตัวเองเป็นเซอร์ลึกลับโฮมส์กำลัง
ไขคดี

แมนกับปลายด้ารู้เท่าที่ฉันเคยบอกนั่นคือ...ฉันเลิกติดต่อกับพี่หยาง
นานแล้ว

ก็ตั้งแต่วันที่เขาหายหัวไป หลังได้ทุกอย่างจากฉันจนพอใจแล้ว
ทั้งความเชื่อใจ และความบริสุทธิ์ของฉัน มันไม่เหลือแล้ว

“แล้วที่ไข่พวกนั้นมันนิทานาคือไร เมื่อวานหลังจากที่พวกกูให้พี่เค้าไปส่งมิ่ง เค้าทำโรมิ่ง” แมนถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น โดยดูได้จากที่เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้เพื่อคาดคั้นหาความจริง

“เราไม่ใช่ผู้ต้องหาอะ ไม่ต้องมาสอบปากคำดิ” ฉันยื่นมือไปผลักหน้าผากของแมนออกไป

“เดี๋ยว ขอกูทำความเข้าใจก่อน พวกมิ่งคุยอะไรกันเนี้ย” ปลาต้าที่นั่งงมมานานพูดแทรกขึ้นมาในที่สุด

แมนจึงเล่าอย่างย่อให้เพื่อนผู้ไม่รู้อะไรบ้างเลยฟัง รวากับบอกยอกสงเคราะห์แก่ความเผือกของเพื่อน

และก็ถึงตาฉันที่จะต้องเล่าบ้างเมื่อแมนพูดจบ ฉันเล่าไปเท่าที่จะบอกได้ ก็คือพี่หยางพ่อคนดีของแมนไปส่งฉันที่คอนโคย หลอกๆ และเพราะรถของพี่แกหุ้มมากก็เลยเป็นที่สนใจของคนแถวนั้น คงมีเด็กที่คณะเห็นถึงได้เข้าใจไปว่าฉันกับพี่หยางผู้เป็นดังข้อยกเว้นของคนะวิศวะ คบกันอยู่

บ๊าบอ!

“กรี๊ดดด อยู่กับในนิยาย” ปลาต้าวี๊ดด้วยเหมือนสาวแรกแย้ม

“โฮรว พ่อเทพบุตร หล่อไม่พอ รวยอีกต่างหาก สงสัยจังหว้านั้นจะใหญ่ มัย”

“แมน!!!”

ฉันเอ็ดเสียงดังเมื่อแมนพูดอะไรไม่เข้าท่า

แต่ไม่รู้ทำไมใบหน้าของฉันถึงได้เห่อร้อนขึ้นมาแทน

“เหม ทำหวง กูแตะนิดแตะหน่อยไม่ได้”

แมนเข้าใจไปว่าฉันชอบผู้ชายคนนั้นตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ในที่แรกทั้งแมนและปลาต้าคิดว่าฉันกำลังคบกับพี่เขาด้วยซ้ำ แต่มันไม่ใช่...

ฉันไม่กล้าบอกเรื่องนี้ให้เพื่อนฟัง มันเป็นตราบาปในใจฉัน เป็นสิ่งที่ไม่มีวันลบหายไปจากใจมาตลอดสองปี

ฉันรู้สึกว่าตัวเองสกปรกมาก และรู้สึกที่ตัวเองโง่มากที่หลงเชื่อและไว้ใจผู้ชายคนนั้น

และรู้สึกเกลียดตัวเองที่ฉันไม่กล้าที่จะปฏิเสธเขา

“อืเกิด!!!”

“ห๊ะ!”

“เหม่ออะไรของมึง พวกกูเรียกตั้งนานแล้ว” ฉันทำหน้าที่เลอหล่าใส่เพื่อนทั้งสอง

“เมื่อก็พูดอะไรนะ ฟังไม่ทันอะ” ฉันหัวเราะแหยะๆ

“ GOODMAN ว่า มึงรู้มัยว่าพี่หยางคบกับคนที่ชื่อพลอยใสอะไรนั่นอะ จริงมัยวะ ไฉยกูอยากเผือก กูต้องการเผือกจริงๆ”

ฉันเกือบลืมนไปแล้วหากแมนไม่พูดมันขึ้นมาอีก นอกจากฉันและพี่หยาง ก็มีชื่อบุคคลที่สามในหัวข้อสนทนานี้ด้วย

แฟนมันหรือ?

ก็...ช่างมันสิ จะไปคบกับใครก็เรื่องของเขาแล้ว มันไม่เกี่ยวอะไรกับฉันอยู่แล้ว คนแบบนั้นไม่แปลกถ้าจะมีแฟนเป็นร้อย มีเมียเป็นพัน!

ไอ้คนเจ้าชู้ประตูดิน!!!

“ไม่รู้ อยากรู้พวกแกก็ไปถามเองดิ” ด้วยความลืมนวลเฉลอกระซอกเสียงใส่เพื่อนเฉย

“เออ ไว้กูเจอ GOODMAN แน่”

แมนยื่นกรามเหมือนกับคาใจในเรื่องนี้มาก

ส่วนฉันทำเป็นไม่สนใจ แต่ความจริงคือฉันกำลังคิด...จนกระทั่งเสียงของบุคคลหนึ่งดังขึ้น

“น้องเกิด! มาอยู่ที่นี่เอง พี่ตามหาตั้งนานเนอะ”

เป็นพี่นั่นเอง เธอวิ่งกระหืดกระหอบมาทางนี้พลางปิดผมไปด้วย

“สวัสดีค่ะพี่ฝน” พวกเรายกมือไหว้พี่เขา พี่ฝนรับไหว้และหันมามอง

ฉัน

“เรื่องที่พี่คุยกับเราเมื่อวานอะ...”

มาอีหรือบนี้แสดงว่ามาต่อฉันอีกแล้วละสิ ไม่เป็น ไม่เอา ไม่สน ไม่ชอบ อย่ามาอยู่กับกู!

“เกิดไม่สนใจอะพี ให้คนอื่นเป็นเหอะ ยังมีคนที่อยากเป็นเยอะเยอะ
แน่เกิดเชื่อ” ว่าพลงเบนสายตาไปยังปลาต้ากับแมน

เพื่อนฉันก็...น่ารักใช้เล่นนะบอกเลย แต่พีฝนคงไม่เข้าใจ ว่าความ
น่ารักมันก็แล้วแต่มุมมอง ฉันมองว่าสวยก็คือสวย

แมนกับปลาต้าสวย มันก็ต้องมีคนมองว่าสวยได้!

“ถ้าเกิดไม่ช่วยพี พีตายแน่ะอะ ฮือ ช่วยพีหน่อยนะ” พีฝนพูดพร้อม
กบยกมือไหว้

“เฮ้ยอย่าไหว้เกิดตีพี” ฉันร้องลั่น เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงอะอะใน
ตัวอาคารดังขึ้น

เสียงนั้นอยู่ชั้นเดียวกับที่เรา นั่ง เมื่อมองจากตรงนี้จะเห็นชัดเจนดี
เพราะเราอยู่หลังคณะซึ่งเป็นจุดที่เอาไวให้เด็กทำกิจกรรมต่างๆ

เหมือนมีคนกำลังทะเลาะกันอยู่ แน่แน่นอนว่าสายเฟือกต่างทำงานเต็ม
ที่ แต่ละโต๊ะนี้ลุกกันพริ้งพริบอย่างไม่ได้นัดหมาย

แมนกับปลาต้าทะเล่ลุกขึ้นไปยืนบนโต๊ะก่อนใครเพื่อนและพูดวน
แต่คำว่า ‘อะไรกันวะ??’ เฟือกแค้ไหนถามใจดู

“เฮีย พีหยางนี่”

ก่อนที่ประโยคของพีฝนจะทำให้ฉันชะงัก ผลลุลูกขึ้นมองตาม
เหมือนคนอื่นๆ ไปด้วย

ตรงกลางอาคารที่มีกระจกกัน ฉันเห็นผู้ชายกลุ่มใหญ่กำลังมุงกันอยู่
หนึ่งในนั้นคือพีหยาง กำลังถูกผู้ชายคนหนึ่งผลักจนติดกับผนัง ทำท่าทางไม่
พอใจเอามากๆ น่าจะโดนหาเรื่องอยู่

“พีหยางจะถูกต่อยแล้ววะ” แมนตะโกนขึ้น ‘ไม่รู้ตื่นตื่นอะไร แต่เธอ
จิ้มแขนฉันใหญ่เลย “เป็นห่วงก็ออกมาเหอะอิเกิด”

พอได้ยินอย่างนั้น ฉันก็เบือนหน้าหนีไปทางอื่น ทำเป็นว่าไม่สนใจ
แต่ไม่ทัน ไข่เพื่อนบ้านดันกระซอกแขนฉันให้เดินตามมันไปเรียบร้อยแล้ว

“อ่าวน้องเกิด!” เสียงพีฝนดังไล่หลัง

แมนกับปลาต้าลากฉันมาอยู่หลังวิศวะ มุง คนหนาแน่นก็ยังไม่เปิด

เสียดเข้าไปเผือกใกล้ๆ จนได้ ดูความพยายามของเพื่อนฉันดี

“เฮ้ยแมนไม่เอา กลับไปนั่งเหอะ” ฉันรั้งแขนตัวเองกลับมา แต่แมน กลับออกแรงบีบไว้จนแขนฉันแดงไปหมด

“พี่หยางกำลังจะถูกตายนะเว้ย มึงไม่ห่วงหน่อยเหอะ”

ก็ให้โดนต๋อยไป สมควรอยู่นะ หน้าแตกได้ยิ่งดี เผื่อจะรู้สึกว่หน้า บางกับเขาบ้าง

คนแบบนั้นถูกต๋อยไม่ใช่เรื่องน่าตกใจอะ อยากจะบอกแมนกับ ปลาต้าไปแบบนี้จะตาย

“เมื่อกี้มึงพูดว่าไงนะไอ้พี่หยาง”

“ไอ้กายๆ มึงใจเย็นนน เดี่ยวอาจารย์มาไอ้สัตว์”

“ก็เม่งกวนตีนกูก่อน หลายรอบและนะ”

ถึงจะทำไมเป็นไม่สนใจ แต่ก็พอจับใจความได้ว่าผู้ชายที่ชื่อกายไม่ พอใจอะไรบางอย่างในตัวพี่หยาง ในขณะที่อีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาใด นั่นยิ่ง ทำให้อีกฝ่ายโมโหมากขึ้นกว่าเดิม

ส่วนวิศวะ มุงที่เหลือคงเป็นพวกเพื่อนๆ ของทั้งสองฝั่ง นอกจากนั้น คือพวก...ชอบกินเผือก

อ่าว ก็หมายถึงพวกเราด้วยนี่หว่า

“แมน ต้า ไปเหอะ” ฉันกระซิบบอกแมนและกระตุกมือปลาต้าให้ออกไป

ซึ่งผิดมากที่ทำแบบนี้ เพราะมันเรียกความสนใจให้ผู้ชายคนนั้น เหลือบตามามอง

ฉันยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามเขา อยู่ระหว่างไหล่เพื่อนเขาพอดีบอดี และ เพราะฉันสูงกว่ามาตรฐานหญิงไทยทั่วไปเราจึงสบตากัน ฉันสังเกตเห็นว่า เขามีสีหน้าเปลี่ยนไปเล็กน้อยที่เห็นฉัน หัวคิ้วเขาขมวดเข้าหากัน และหันไป สบถใส่เพื่อนของเขาที่จำได้ว่าเจอกันเมื่อวาน

“มึงด่ากูเหอะ”

สงสัยคนที่ชื่อกายจะเข้าใจผิดคิดว่าพี่หยางด่าตัวเอง จึงพูดหาเรื่อง

พร้อมกับผลึกอีกฝ่ายแทบจมไปกับอาคารเรียน

“อยากรับก็เอา”

แต่แทนที่พี่หยางจะปล่อยวาง กลับยังยู่ให้ฝ่ายตรงข้ามกระโจนเข้ามาใส่

“ไอ้สัตว์!”

ผัวะ!

กรี๊ดดด

เสียงกรี๊ดดังระงม ฉันทกใจจนต้องเอามือปิดปาก โบกหน้าหล่อเหลาสะบัดไปอีกทางเพราะแรงต้อย วินาทีต่อจากนั้นคือเพื่อนของทั้งสองฝ่ายต่างช่วยกันแยกทั้งคู่ออกจากกัน กระทั่งมีคนตะโกนว่าอาจารย์มา

“นี่มันอะไร!!!” รวากับเสียงกัมปนาทผ่าเบรียงลงมา ทุกคนแตกฮือแหวกทางให้กับอาจารย์หน้าดุที่ทุกคนขนานนามว่าโหดที่สุดของคณะวิศวกรรมศาสตร์

อาจารย์ผดุง...อาจจะย่อมาจาก ผดุงความยุติธรรมก็เป็นได้

“...”

ไม่มีใครยอมบริปากพูด ทุกคนก้มหน้า คนอื่นๆ เริ่มล่าถอยเพราะกลัวโดนลูกหลงไปด้วย ประมาณว่าถูกลงโทษแบบเหมารวม

มันคล้ายๆ เป็นกฎของที่นี่ เพื่อนโดนทุกคนโดน รุ่นน้องโดนรุ่นพี่ก็ต้องโดนด้วย

ช่วยม๊ายให้ท่าย

หนีตอนนี้ทันใหม่บอกที

“ผมถามพวกคุณอยู่นะ!”

“ไม่มีอะไรครับอาจารย์ เป็นเรื่องเข้าใจผิดครับ!” มีคนกล้าหาญหนึ่งอัตราหน่วยตอบเสียงดังฟังชัด

แต่เหมือนอาจารย์จะไม่ใส่ใจคนโง่ ซึ่งเป็นใครก็ดูออกว่ามีเรื่องกันอยู่ชัดๆ ถึงขั้นเลือดตกยางออกตำตาดานานี่

“นายหยางซุน นายอัครเดช คุณบอกผมได้มัยว่ามันเกิดอะไรขึ้น”

“...”

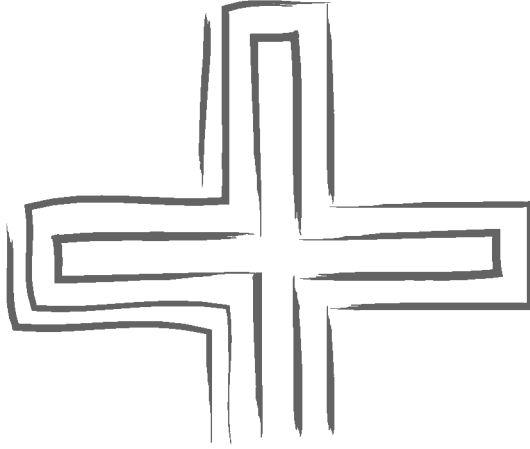
ฉันเหลือบมองพี่หยางที่ยังคงเงยบั้นแม่ว่าจะถูกอาจารย์คาดคั้นก็ตามที เป็นฉันนี่ทำอะไรไม่ถูกไปแล้ว แต่ผู้ชายคนนั้นยังยืนนิ่ง ไม่แสดงอาการใดๆ ผู้ชายที่ชื่ออากยก็เช่นกัน ในขณะที่คนอื่นกลัวหัวหดกันหมด รวมถึงฉันด้วยนี่แหละ

“เดี๋ยวตามผมไปที่ห้อง ส่วนคนอื่น เลิกเสือกเรื่องชาวบ้านได้แล้ว!”

โหย อาจารย์อย่างคุณล่ะ

ประโยคเดียวเสียวกันทั้งบาง แดกฮือเหมือนผึ้งไม่มีผิด

แต่อ่าว...เขาด่าเรานี่หว่า

EPISODE 04

“มึงว่าพวกพี่เขาทะเลาะอะไรกันวะ” แมนเอ่ยถาม ทำเหมือนกับว่าเรื่องนี้เป็นปัญหาระดับชาติเลยต้องมานั่งถกเถียงกัน

ตอนนี้เรากลับมานั่งสูมหัวกันที่โต๊ะอีกครั้ง รอบข้างเริ่มมีคนหนาแน่น เกือบทุกโต๊ะเต็ม และเหตุการณ์เมื่อครู่ก็เป็นประเด็นเผ็ดร้อนที่ทุกคนพูดถึง

“เดาว่าเรื่องผู้หญิง”

เป๊าะ

“ใจตรงกับกู” แมนตืดนิ้วเสริมคำพูดของปลาตาก่อนจะชะงักจนฉันรู้สึกได้ถึงสายตาที่มองมาจึ่งเงยหน้าขึ้น เห็นแมนมองฉันอยู่

“เมื่อกี้กูเห็นพี่หยางมองมึงด้วย”

ทำไมแมนต้องช่างสังเกตด้วยนะ

“เหรอกไม่เห็นรู้สึกเลย” ฉันก้มหน้า ทำเป็นอ่านซีทีที่จะต้องเรียนคาบ

บาย แต่ไม่มีอะไรเข้าหัวเลย มันเกี่ยวกับอะไรเนี่ย

ที่แรกก็ว่าจะเดินไปหาของกินที่ซุ้มแต่ก็ตัดไม้ไปดีกว่า ที่ซุ้มคนเยอะ
แถมมันงกก็แน่นเอียด

“พี่เขามองมึง จ้องเขม็งเลย”

“คิดไปเอง”

“จู่ๆ หน้าของพี่แกก็ดูดีขึ้น”

“ท่าจะดูละครมากไปนะ”

“ต้องมีซมึงระหว่างมึงกับพี่เขาอะกุเดา”

แมนเกินไปแล้วแมน

“อะไรของแกเนี่ยแมน ต้องการอะไรจากเรา ตอบ” ในที่สุดฉันก็หัน
หน้าไปสบตากับแมนตรงๆ

“เปล๊าะ” ตอบเสียงสูงเซียว แต่สั๊กพั๊กก็หลุด “กูว่ามันแปลก จู่ๆ มึงก็
ทำท่ามันตึงใส่พี่เขา เมื่อก่อนมึงเอาแต่พูดเรื่องพี่หยางให้พวกกูฟัง บอกพี่
เขาตังนี่ เรียนแกงนี้ หล่องนี้ แต่เมื่อวานที่เจอกัน มึงทำหน้าที่เหมือนโกรธ
พี่เขามาแต่ขาดิปางไหน และยังทำทางของมึงกับพี่เขาเมื่อก็อีก มึงกับเขามี
อะไรกัน!”

คำว่ามีอะไรกันของแมน ทำให้ฉันสะดุ้ง ก่อนจะรีบปรับท่าที

นี่ถ้าแมนสมควรเป็นนักสืบ ฉันว่าแมนรุ่งแน่อะ พุดจริงนะ

“แมน ฟังเพื่อนนะ...” ทว่ายังไม่ทันที่ฉันจะได้ยืนยันอะไรกับแมนเลย
เสียงของปลาตาก็ดึงความสนใจฉันไป

“เฮ้ยพี่หยางมาแล้ววะ”

ฉันหันขวับไปมองทันที เห็นร่างสูงกำลังเดินมาตามทางโดยมีผู้ชาย
ที่ชื่อกายเดินตามหลัง

“จะมีเรื่องกันอีกปะวะ” แมนลุ่น

ไกลออกไปหนึ่งช่วงโตะ มีกลุ่มพี่หยางนั่งอยู่ซึ่งฉันไม่ได้สังเกตเห็น
เลยว่าเป็นพวกพี่เขาที่นั่งจอกที่ไว้อยู่ พี่หยางเดินไปนั่งที่โตะตรงนั้น ส่วนคน
ชื่อกายเดินไปนั่งอีกโตะ ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับโตะที่ฉันนั่งอยู่

ก็ดันเลือกโต๊ะใกล้ๆ กันอีกเนอะ
บังเอิญอะไรแบบนี้ นี่ฉันอยู่ระหว่างสองกองทัพหรือไง
“แมน ปลา ย้ายที่นั่งดีปะ” ฉันยื่นหน้าไปกระซิบถามแมน แต่แมนาง
ดันส่ายหน้ารัว

“ย้ายก็บ้าละ มีแต่ผู้ชายล้อมหน้าล้อมหลัง หล่อๆ ทั้งนั้น”
จริงอย่างที่แมนบอก...ฉันหมายถึงมีผู้ชายล้อมหน้าล้อมหลัง แต่ก็ใช่
ว่าจะไม่มีผู้หญิง มันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่จะมีแต่ผู้ชายซะส่วนใหญ่
เมื่อแมนกับปลาด้าไม่ยอมย้าย เขาแต้ นั่งเมาท์ฉันก็ได้แต่นั่งเกร็ง
ก็แค่ไม่ชอบอยู่ท่ามกลางสายตาของพวกสอดรู้สอดเห็น
ตั้งแต่ที่ถูกนิทาเรื่องคบกับพี่หยาง หลายคนก็เอาแต่มองฉันสลับ
กับผู้ชายคนนั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับสายตาของเขาที่กำลังมองมา และเราก็ดันนั่ง
หันหน้าเข้าหากัน

“เห็นมัย คุบอกแล้วว่าพี่หยางมองมึง” ฉันสะดุ้งเมื่อแมนยื่นหน้ามาก
กระซิบข้างๆ ไบหูฉัน เลยรีบเบนหน้าไปทางอื่น พยายามไม่มองไปตรงๆ เพื่อ
จะได้ไม่เผลอสบตาด้วย

“เขาอาจจะกำลังมองไปที่อื่นก็ได้” ก่อนจะกระซิบตอบแมนไป
“เขามองมึง” แมนย้ำ “และคนที่ชื่ออกายก็กำลังมองมึงกับพี่หยาง”

เพราะคำพูดของแมน สายตาฉันจึงไปหยุดที่ผู้ชายที่ชื่ออกายบ้าง
และใช่ เขากำลังหันมามองฉันเพราะเขานั่งหันหลังให้อยู่
เป็นไปได้อีกคนที่ชื่ออกายคงเห็นพี่หยางเอาแต่มองมาที่ฉันนั่นแหละ
“ต้องบึงมึงแน่ เชื่อกู กูพี่น้อง” แมนดูจะตื่นเต้นเกินเหตุไปหน่อย
ปลาด้าเองก็เช่นกัน เธอหันมาหัวเราะคิกคักร่วมกับแมน

ฉันต้องทำเป็นไม่สนใจสายตาของสองคนนั้น มันให้ความรู้สึกเย็น
เยียบอย่างบอกไม่ถูกเลยต้องแกล้งทำเป็นเล่นโทรศัพท์ในมือ แล้วสิ่งที่คาด
ไม่ถึงก็เกิดขึ้น

ฮือฮา

เสียงกระซิบกระซาบดังขึ้น ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมองก็เห็นเงาใครสักคนกำลังโน้มลงมา มือหนาทาบลงกับโต๊ะ

ผู้ชายที่ชื่อกาย...

“น้องเกิติไชปะ” คำทักทายแรกจากปากผู้ชายที่ฉันเพิ่งเคยเห็นหน้าอย่างพี่กาย ซึ่งก็ไม่แน่ใจว่าเป็นรุ่นพี่ที่คณะหรือเปล่า แต่อาจหาญมานั่งตรงนี้ได้ก็คงเป็นรุ่นพี่สาขาใดสาขาหนึ่ง

“คะ?” ฉันเอ่ยออกมาคำเดียว

“พี่ชื่อกายนะ” เขายิ้ม เป็นรอยยิ้มที่กว้างที่สุดเท่าที่เคยเห็นจากผู้ชายหน้าลูกครึ่ง

ฉันเคยบอกแล้วใช่ไหมว่าฉันมีเพื่อนชื่อเกลิน เกลินนะเป็นลูกครึ่งไทย-อังกฤษ หน้าตาออกไปทางฝรั่งมากกว่าไทยเพราะแม่เป็นคนอังกฤษ เขาว่าลูกผู้ชายจะเหมือนแม่

พอมองคนชื่อกาย มันทำให้ฉันนึกถึงเกลิน

เขาว่าฝรั่งอวย...ทำจะจริงนะ

“อา...คะ” เพราะไม่รู้จะทำยังไงฉันเลยผงกหัวให้เขาหนึ่งที่เป็นการตอบรับ เดี่ยวจะหาว่าเราเป็นเด็กไร้มารยาท

“เราเรียนสาขาคอมพิวเตอร์ไชปะ?”

“อา...คะ” ฉันพยักหน้าหงึกอีกครึ่ง แอบเหลือบสายตาไปทางพี่หยางก็เห็นว่าเขากำลังนั่งคิ้วขมวดอยู่

พี่กายหันไปมองตามสายตาของฉันก่อนจะเบนกลับมาที่เดิม

“พี่เรียนโยธา ปีเดียวกับไอ้หยาง”

เพราะไม่รู้จุดประสงค์ที่ผู้ชายคนนี้พูด ฉันจึงเงยหน้ามองเขาอย่างสงสัยแต่ก็ไม่จำเป็นต้องตั้งคำถามออกไปนี่ คนที่ทำตัวว่าใหญ่เสียเต็มประดาโดยการยื่นคร่อมเหนือหัวฉันก็เลยพูดต่อ

“พี่เป็นสายรหัสของฝน”

แล้วเขามาทบอกฉันทำไมหว่า...

ว่าแต่ เป็นสายรหัสของพี่ฝน ก็แสดงว่าเป็นลุงนะสิ

ฉันหันไปมองที่โต๊ะของพี่กายจนเห็นว่าพี่ฝนนั่งอยู่ที่นั่น เพราะถึง
เขาถึงได้รู้เกี่ยวกับฉันสินะ

คิดในทางที่ดี พี่ฝนน่าจะวานให้ผู้ชายคนนี้มาช่วยเกลี้ยกล่อมให้
ฉันประกวดดาวก็ได้...

ไร้สาระน่า ไม่เห็นจำเป็นต้องวานให้พี่กายมาทำอะไรแบบนี้เลยอะ
เนอะ

“ฝนนับบอกว่าคุณเกิดไม่ยากเป็นดาวหรือครับ”

บ๊ยะ ดันเป็นอย่างที่ฉันเดาไว้เฉยเลย ทำไมซื้อหอยไม่ถูกแบบนี้บ้าง

“อ้อ เกิดไม่ชอบอะ” ในเมื่อเขาไม่ได้มาด้วยจุดประสงค์ไม่ดี ฉันก็เลย
พูดกับเขาไปตามปกติ

เมื่อก่อนฉันอาจจะเป็นคนเฟรนด์ลี่ เข้าสังคม เฮฮา บ้าบอ แต่ด้วย
อะไรหลายๆ อย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต คนเราก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงกัน
บ้าง ฉันกลายเป็นคนที่รักษาระยะห่างของความสัมพันธ์ กลายเป็นคนที่เข้า
ถึงยาก และเสียใจใครยาก

ทั้งหมดก็เป็นเพราะผู้ชายคนนั้นคนเดียว

“ถ้าพี่จะสารภาพว่าพี่มาช่วยน้องฝนนั่งละ” พี่กายเริ่มทำตัวเป็น
กันเองด้วยการขออนุญาตเพื่อนของฉันนั่งด้วย และยิ้มแฉ่งก็ยินดีที่จะสละ
ที่นั่งของตัวเอง กลายเป็นว่าฉันกับพี่กายเรานั่งติดกันอยู่โดยที่เขานั่งคร่อม
หันหน้าเข้าหาด้านข้างฉัน

ฉันส่งสายตาเป็นเชิงคาดโทษแมนไปหนึ่งที

“เอ่อ เกิดบอกพี่ฝนนไปแล้วอะว่าไม่อยากเป็น เกิดไม่เหมาะหรือให้
คนอื่นเป็นเหอะ มีคนอยากเป็นเยอะเยาะ แมนกับปลาเพื่อนเกิดก็น่ารักนะ พี่
เอามันไปดี เกิดยกให้”

นี่เนาะ โทษฐานที่ทำเพื่อนอึดอัดใจ

“แต่น้องเกิดน่ารักกว่า”

“หุ้ยยย / ฮิ้วววว” แมนกับปลาดำร้องออกมาแทบจะเป็นเสียง
เดียวกัน

“ถือว่าทำเพื่อคนนั้นก็ได้อู๊ด นื่องพีมันจะร้องไห้แล้วเนี่ย นี่เป็นงานที่
นื่องพีมันรับผิดชอบด้วย” พีกายบ้วยใบ้ไปที่โต๊ะซึ่งพีฝนนั่งคุยงานกับเพื่อนฯ
อยู่ ดูเคร่งเครียดและเป็นการเป็นงาน

ไม่รู้ว่าการกดดันฉันทางอ้อมหรือเปล่า แต่มันก็ได้ผล

“...”

ฉันพูดไม่ออก ลังเล และไม่กล้าที่จะปฏิเสธ

ในอนาคตที่กายต้องเป็นนักธุรกิจแน่ๆ เพราะเจรจาต่อรองเก่ง ยอม
ใจเจ้าคะ

“นะครี๊บบ”

แถมอ่อนแอด้วย อ่อนใจเลยเห็นไหม

“เฮ้อ...” ฉันอึ้ง ไม่ใช่เพราะเขากำลังขอร้อง แต่เพราะพีกายกำลัง
จริงจังไม่ใบ้หน้าเข้ามาใกล้ ทำตัวเองให้ดูน่ารัก และคงคิดว่าใบหน้าหล่อๆ
ของเขาจะทำให้ฉันใจอ่อน ละลายให้กับสายตาวาววิ่งนั้น

ฉันเอนหน้าหนี รู้สึกประดักประเดิดที่จะสบตาด้วย จึงจำยอมตอบ
ตกลงเพื่อให้เขายอมผละออกไปสักที

“ก็ได้มั้ง...คะ”

“เฮ้” สองแขนชูขึ้นแสดงออกว่าดีใจจนทำให้ฉันชักสับสนว่าเขาใช่
คนเดียวกับคนที่เพิ่งหาเรื่องผู้ชายคนนั้นหรือเปล่า

“เอาจริงดิเก๊ต” ปลายด้าแทรกเสียงถาม สายตาเปล่งประกายไม่น้อย

“มึงคิดถูกแล้ว” แมนเสริม

ไม่ได้ดูหน้าเพื่อนเลย...หน้าเหมือนอมชู้เลยเห็นมั๊ยเนี่ย

“งั้นพีขอเบอร์ติดต่อย่อย”

“คะ?” ฉันอุทานออกมา ตกใจเมื่อถูกจู่โจมขอเบอร์เอาดีๆ

ง่ายอย่างนี้เลยหรอ

“ตกใจอะไรครี๊บบ ฝนบอกว่าให้พีมาขอเบอร์เราด้วย” ไม่เพียงแค่ว่า
พีกายควักโทรศัพท์มือถือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้อของเขาแล้วปลดล็อกหน้า
จอ ก่อนจะยื่นมาให้ฉัน

ฉันหลุบตามองโทรศัพท์ในมือพี่กายแล้วใช้สมองคิดจนหัวขมวด
คิดในทางที่ดี เขาอาจจะขอให้พี่ฝนจริงๆ ก็ได้ เขาจะโกหกไปทำไม
จริงมั๊ย?

เมื่อคิดตกได้แล้วฉันก็นึกจะไปปรับโทรศัพท์มา ทว่า...

เพียะ

มือฉันถูกปิดออกไปก่อนด้วยฝีมือของพี่หยาง

เจ็บไม่ใช่หน่อย เขาควรจะปิดมือของพี่กายสิ ไม่ใช่มาปิดมือสุภาพ
สตรีอย่างฉัน

ฉันมองแรงใส่คนที่ยัดเยียดตัวเองเป็นบุคคลที่สามอย่างไม่พอใจ
เรื่องนี้ต้องได้รับความเป็นธรรมนะ ฉันจะเรียกค่าเสียหาย

“เกิต พี่มีเรื่องจะคุยด้วย” นี่คือประโยคของคนที่จะดึงมือฉันไป

“เกิตติดคุยกับพี่กายอยู่คะ” ฉันตอบไปตามมารยาทของรุ่นน้องที่ดี
แต่อดไม่ได้ที่จะกระแทกเสียงใส่ พยายามไม่โฟกัสไปที่ใบหน้าหล่อ ซึ่งฉัน
แอบเห็นว่ามุ่มปากของพี่หยางมีเลือดไหลออกมา ที่โดนพี่กายต่อยไงล่ะ!

คงจะเจ็บน่าดู

ไม่นานก็เริ่มรู้สึกว่ามีหลายสายตามองมาที่เรา ทีมแพทย์ฉันอดอัด

จะช่วยอีกแล้วไซ่มั๊ย เมื่อที่พวกเขาที่เพิ่งถูกอาจารย์ที่ขึ้นชื่อว่าโหด
ที่สุดของคณะเรียกเข้าห้องเย็น เตี่ยวฉันคงตามไปด้วยแหงๆ

“น้องเกิต” เสียงดูอีกแล้ว...

โทนเสียงที่คุ้นเคยในอดีตตามมาหลอกหลอนฉันในเวลานี้

“น้องเขาบอกว่าติดคุยกับกูอยู่ นู่มึงตึงเหวอ หัดแคะซึ่หูบ้างนะ” พี่
กายเอ่ยแทรกขึ้นมา แม้ว่าฉันจะไม่อยากเห็นหน้าพี่หยาง แต่ฉันก็ไม่ได้ปลื้ม
พี่กายขนาดนั้น

ฉันส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากแมนและปลาต้า แต่ดูเหมือน
สองคนนั้นก็ไม่วู้อจะช่วยยังไงเหมือนกัน

“ไม่เสือกครับ”

...ปรับมือให้กับเสียงอันเย็นชาแต่กลับสุภาพและดูดีผู้ดีของพี่

หยาง ทำเอาอีกฝ่ายหน้าตึงไปเลยละ

“ถือว่าพี่พุดกับเราดี ๆ แล้วยะ” พี่หยางหันมาพุดกับฉันอีกครั้งหลังจากที่จ้องตาพี่กายจนแทบลุกเป็นไฟ

ฉันจำเป็นต้องรู้สึกอะไรกับคำพุดของเขาหรือเปล่า

ใช่... ฉันรู้สึกถึงการคุกคาม แม้ว่าในรูปประโยคนั้นจะไม่มีคำไหนที่บ่งบอกถึงด้านลบเลยก็ตาม

แต่เมื่อเป็นพี่หยางแล้ว ทุกอย่างแสดงออกตรงข้ามกับหน้าตาเขาโดยสิ้นเชิง

เขาสบตาฉันอีกครั้งก่อนจะตัดสินใจเดินกลับไปโต๊ะ หยิบหนังสือเรียนที่วางอยู่แล้วเดินไปตามทางเดินที่พาไปยังอาคารเรียน

“เฮ้ยไอ้หยาง รอพวกกูด้วย” มีเสียงเพื่อนเขาร้องตะโกนตาม จากนั้นเหล่ารุ่นพี่ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะนั้นก็ค่อย ๆ วิ่งตามไป

โดยไม่รู้ตัว ฉันเผลอมองตามแผ่นหลังของเขาไปจนสุดทางเดินซึ่งมุ่งหน้าไปที่ลิฟต์จนลับตา

พอตั้งสายตากลับมาก็เห็นว่าพี่กายกำลังมองอยู่ ฉันกลอกตาหลุกหลิกเหมือนเด็กที่ถูกจับได้ว่าทำอะไรผิดมา ฉันเห็นรอยยิ้มน้อย ๆ ของพี่กายทางหางตา

มันไม่มีนัยยะ

“เบอร์ครับ” และเขายังยัดเยียดขอเบอร์ฉันไว้เหมือนเดิม เมื่อทำอะไรไม่ได้ฉันก็ต้องยอมให้เบอร์เขาไป “ยังไม่ได้ลายเซ็นพี่ไช้เปล่า”

เมื่อพี่กายรับมือถือคืนไปเขาก็เอ่ยถามต่อพลางชี้มาที่สมุดล่ายลายเซ็นของฉัน แต่เจ้าเพื่อนตัวดีกลับไวกว่า

“ไช้ค่ะพี่” ทั้งแมนทั้งปลาต่างรีบยื่นสมุดของตัวเองไปตรงหน้ารุ่นพี่สุดหล่ออย่างไวก

ไวกเหมือนลิง...

“เดี๋ยวพี่เซ็นให้” รอยยิ้มที่คาดเดาอะไรไม่ออก ฉันมองการกระทำของพี่กายอย่างเงิบเงียบ

มือใหญ่เลื่อนมาหิบบสมุดข้างตัวฉันไป เขาเปิดมัน เลือกแผ่นหน้า
สุดและเริ่มเซ็นชื่อตัวเองลงไป ตัวค่อนข้างใหญ่เลยทีเดียว และตามด้วย...
เบอร์โทรของตัวเอง

ฉันไม่ได้ขอเบอร์เขาสักหน่อย

“เรียบบร้อย” เขาเลื่อนสมุดมาให้ฉันพร้อมยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ส่วน
เพื่อนฉันเอาแต่กรี๊ดร้องอยู่เจี๊ยบๆ สองคน

หลังจากนั้นเขาก็เรียกเพื่อนของเขา来帮助เซ็นชื่อในสมุดของพวกเขา
เราสามคนจนเต็มไปหมดโดยที่ไม่ต้องเหนื่อยตระเวนหา ผลคือ อาจจะเสีย
เวลาเต็มแรงเต็มตากว่าจะได้แต่ละลายเซ็นมากอีก

ดูแล้วพี่กายจะฮอตมีใช้น้อย

“ขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวขอบคุณแล้วเก็บสมุดใส่กระเป๋าเพราะใกล้
จะถึงเวลาเรียนคาบบ่ายแล้ว

ต่อจากนั้นก็ขอตัวขึ้นอาคารเรียน

“ไว้เจอกันนะครั้นน้องเกิด” เสียงตะโกนของพี่กายทำให้ฉันหันไป
มองอย่างช่วยไม่ได้ เห็นเขานั่งรวมกับเพื่อนแล้วโบกมือมาให้

พี่ฝนหายไปแล้ว พวกเพื่อนๆ ของเขาก็กำลังส่งยิ้มแปลกๆ

“แปลก” ฉันพิมพ์

“อะไรแปลกวะ” แมนถามเมื่อเราเดินมาถึงลิฟต์

“พี่กายไง”

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรนี่ แปลกนี่แปลกในทางไหน แล้วมึงว่าไงอึปลา”
แมนให้คำตอบพร้อมกับหันไปถามคู่หนู

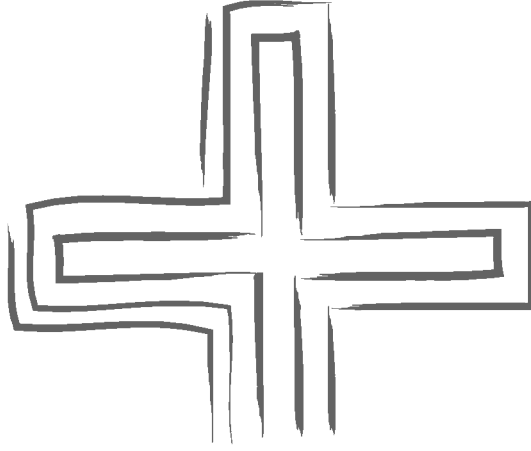
“ไม่แปลก หล่อดี นิสัยก็ดี เป็นกันเองด้วย ทำไมอะ”

ก็ไม่น่าถามสองคนนี่อะ...

พวกเธอเคยรู้สึกอะไรกับเขาด้วยหรือ

“ไม่ได้หมายถึงท่าทางภายนอก แต่ข้างห่อะ เราคงคิดไปเองแหละ”

ฉันเลิกใส่ใจและเดินเข้าไปในลิฟต์ทันทีที่ประตูเปิดออก

EPISODE 05

ตอนเย็น

หลังจากที่ผ่านประชุมเชียร์เสร็จ เวลาที่ลวงเลยมาถึงหกโมง โดนทำโทษให้ลุกนั่งตั้งร้อยที ขานี้แข็งเกร็งจนแทบกระดิกไปไหนไม่ได้

ทำไมการเป็นเด็กมหา'ลัยมันต้องเหนื่อยแบบนี้ มาเรียนหรือว่ามาฝึกทหารกันนะ

“กลับใจอะ” ปลาดำหันถามมาตอนที่เราเดินมาหยุดยืนริมถนน

“เราว่าจะขึ้นวินไปอะ ชี้เกียดเดินแล้ว เหนื่อย สองแถวก็คนเยอะ”

ฉันบอกแล้วพัดมือไปมากกลางอากาศเพราะรู้สึกร้อนมาก

“เออ กูว่าขึ้นวินเหอะ ไม่ไหวเหมือนกันวะ เหมือนขาจะตะคริวแตกเลย” แมนบ่น สีหน้าดูเหน็ดเหนื่อยไม่ต่างจากทุกคน

เด็กปีหนึ่งวิศวะ เป็นแบบนี้แทบทุกคน

ปรีน~

เมื่อตัดสินใจได้ว่าจะขึ้นพีวีนกัน พวกเราก้เดินไปยังจุดที่พีวีนจอดอยู่ แต่ยังไม่ทันก้าวไปไหนก็มีรถคันหนึ่งมาจอดเทียบตรงหน้าพวกเราซะก่อน

ฉันไม่ได้สนใจมากนักว่าเป็นใคร กะจะเดินเลี้ยวไปอีกทาง แต่เสียงทักของแมนก็ทำให้ฉันหันไปสนใจจนได้

“เฮ้อ ก็นี่กว่ารถใครมาจอดขวาง พีก็กายนี่เอง ینگพี”

แมนพูดถูก รถที่ก้างกำลังจอดขวางทางเดินของพวกเราสามคนอยู่ กระจกรถเปิดออกอยู่ก่อนแล้ว พีก็กายชะโงกหน้าเพื่อให้พวกเราเห็น

พีก็กายกำลังมองมา แต่ฉันก็ทำเป็นมองไปทางอื่นกระทั่งเขาส่งเสียงทัก

“น้องเก็ดกำลังจะกลับหอใช่เปล่า”

รู้ว่าฉันพักอยู่ที่หอด้วย...ไม่ใช่เล่นๆ เลยนา

“ใช่พี พวกหนูว่าจะขึ้นวินกลับอะ”

ฉันหันไปกลิ้งตาใส่แมนที่ชิงตอบไปอย่างรวดเร็วแต่ก็ไม่ทันแล้ว

“เดี๋ยวพีไปส่งมัย”

“เกรงใจคะ เกิดขึ้นวินดีกว่า” เพราะรู้ว่าัยแมนจะต้องตอบตกลงแน่ ัยนี้ไม่เคยปฏิเสธผู้ชายคนไหนหรอก โดยเฉพาะคนหล่อ

“อิกेत ไปปฏิเสธพีเขาทำไมวะ เขาอุตส์่าที่ไปส่ง ฟรินะมิง” แมนขยับเข้ามากระซิบใส่หูฉัน แถมยังหยิกแอกฉันด้วยความแรงแง

“งั้นพวกแกก็ไปกับเขาเองดิ” ฉันตอบแต่ถูกแมนกระทุ้งสีข้างใส่

“ขอบคุณนะพีก็กาย” ปลายดำเป็นคนแรกที่เปิดประตูรถแล้วพุ่งตัวเข้าไปนั่งเบาะหลังก่อนจะหันมายิ้มแฉ่งให้พวกเรา

“ปะเก็ด ขึ้นรถ” ทันทีที่แมนเห็นอย่างนั้นก็รีบดึงแขนฉันแล้วเดินไปยังเบาะข้างคนขับ จัดการยัดฉันเข้าไปนั่งเบาะหน้าโดยที่ฉันไม่สามารถปฏิเสธได้

จำยอมนั่งตามพี่แมนสั่ง ไม่วายหันไปส่งสายตาคาดโทษเพื่อนหนึ่งที

“ไปละนา” คนที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยเอ่ย

“ขอบคุณนะคะพี่กาย พี่นี้ใจดีใจดี หล่อแล้วยังใจดีอีก” แมนแทรกตัวมาระหว่างเบาะคนขับกับเบาะที่ฉันนั่งแล้วเอาแขนเท้ากับเบาะ

“เห็นว่าพี่สองเล่นงานพวกเราหนักเลยสิท่า” แมนเป็นคนตั้งคำถามแต่พี่กายกลับหันหน้ามาพูดกับฉันซะอย่างนั้น

“...”

ฉันไม่ตอบ นั่งสั่นขาพลางคิดอะไรไปเรื่อยแทน

“พี่สองสั่งลูกนั่งตั้งร้อยครั้งแน่ะพี่ เล่นเอาพวกหนูปวดขาไปหมด ถ้าเป็นนี้ทั้งเทอมนะ ชิวไปเรียนที่อื่นดีกว่า” ปลาต้าตอบทสนทนาเมื่อเห็นว่บรยากาศในรถเงียบลง

“จริงหรอ แล้วน้องเกิดจะชิวไปเรียนที่อื่นเหมือนเพื่อนเปล่าเนี่ย”

อ่าว ไหววกมาถามฉันอีกเนี่ย

“เอ่อ...” ฉันอ้าอึ้ง แมนคงเห็นฉันกระอักกระอ่วนที่จะคุยกับคนแปลกหน้าเลยเสนอหน้าตอบแทน

“ใช้ก็มันไม่ค่อยชินกับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันอะพี่ มันเลยพูดไม่เก่ง พี่อย่าไปถือสา มันเลยนะ มันไม่ค่อยเข้าสังคม”

ก็ไม่ถึงขนาดนั้นนะแมน...แต่ก็ช่างเถอะ ให้พี่เขาเข้าใจไปแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

“จริงหรอ”

“จริงค่ะ แต่เมื่อก่อนมันไม่ได้เป็นนี้นะ เมื่อก่อนก็เกิดอะพูดมากพูดมาก พูดเป็นต่อหยอหยอเลย เสียงดัง กระโดดกระเดกเหมือนแก้วหน้าม้า แกรมยั้ง...”

“แมน!!!” คิดว่าฉันจะทนฟังมันพูดไหวมัย்ய์ ตอบเลยว่าไม่ค่ะ

เผาเพื่อนจนเกรียมแล้วแมนเอ๊ย

“เข้า ภูพูดเรื่องจริงนี้” ยังจะมีหน้ามาย้อนอีก

“ฮ่าๆ” จู่ๆ พี่กายก็ขำขึ้นมา ส่วนฉันหน้าแดงแปริ๊ดเพราะเขินไปเรียนร้อยแล้ว “น่ารักดีออก พี่ชอบ...”

“...”

ฉันชะงักกับคำพูดของพี่กาย

แต่ได้แมนช่วยไว้ เพราะใช้เวลาครู่เดียวแมนก็สามารถสร้างบรรยากาศภายในรถให้กลับมาสดสีได้ง่ายๆ จนเมื่อรถเลี้ยวออกมาจากมหา'ลัย ปลาตัวก็เริ่มบอกทางไปหอพักของเธอเพราะหอพักของปลาถึงก่อน

ส่งปลาตัวเสรีจก็เหลือแค่ฉันกับแมน

ถึงจะตามมาเรียนด้วยกันที่มหา'ลัยนี้ แต่เราก็กักอยู่กันคนละห้อง เนื่องจากตอนที่รู้ว่าสอบติดคณะและมหา'ลัยเดียวกันพวกเราก็มากับครอบครัว ไม่ได้นัดกันว่าจะอยู่ด้วยกันตั้งแต่แรก ปลอ่ยให้พ่อแม่เป็นคนจัดการเรื่องหอพักให้

เพราะนั่นจึงเป็นอย่างที่เราเห็น ปลาไปทาง แมนไปทาง ฉันก็ไปอีกทาง ก็มีคุยกันบ้างว่าจะย้ายมาอยู่ด้วยกันดีมัย แต่ติดที่สัญญาเช่าหอพักหนึ่งปีจึงต้องรอไปก่อน ถ้าถึงเวลาแล้วทุกคนยังไม่เปลี่ยนใจกันล่ะก็นะ อาจจะได้ย้ายมาอยู่ด้วยกัน

ขอให้ยัยแมนกับปลาตัวจะยังไม่รีบหาแฟน เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น ไอ้ที่คุยกันไว้คงต้องล้มเลิกแน่ๆ

“เดี๋ยวพี่ส่งหนูตรงตลาดนี้แหละ หนูจะแวะซื้ออะไรกินก่อนเข้าหอ”

ฉันทำตาโตทันทีที่แมนรีบชิงก่อนเพื่อน ในความเป็นจริงแมนจะต้องเป็นคนสุดท้ายที่จะถึงหอพักเพราะหอพักฉันถึงก่อน แต่เล่นทิ้งกันดีอู๋ แบบนี้คงจะไม่ได้แล้วละ

“งั้นก็ตกลงกับแมนด้วย” ฉันพูดแทรก

“เฮ้ยไม่ต้อง กูจะไปเดินตลาด”

แมนจะชิงเพื่อนดีอู๋ แบบนี้ไม่ได้นะ ฉันไม่ยอม

“จะไปเดินด้วย” ฉันหันมาเต็มตัวเพื่อสื่อสารกับแมน ส่งซิกจนหน้าตาจะเป็นตะคริวอยู่แล้ว

“ทีเมื่อกี้มีงบนว่าอยากกลับห้องแล้ว พี่กายจอดๆ”

แมนพูดเร็วเร็ว วินาทีต่อมารถก็จอดข้างทางตามที่แมนบอก ฉันหันรีหันขวางอย่างคนทำอะไรไม่ถูก เพราะแมนทำอะไรรวดเร็วมาก พี่กายก็จอด

รถเร็วเหมือนสั่งได้

“เดี่ยวแมน เราไปด้วย” ฉันทำท่าจะเปิดประตู แต่ถูกแมนดันประตูไว้

“มึงอะกลับห้องไปเลย เดี่ยวกูคอกหา หนูไปแล้วนะพี่กาย ผากเพื่อนแมนด้วย บาย~”

ปัง!

ประตูรถข้างที่แมนนั่งถูกปิดลง ฉันหันไปมองแมนที่ขึ้นเข้ามายังตัวเอง และเอื้อมมือจะไปปลดล๊อครถฝั่งตนบ้าง ทว่า...

คลิก

พี่กายกดล๊อครถและเริ่มออกตัว หหมดโอกาสที่จะลงเรียบบร้อย

ฉันนั่งเกร็งกับเบาะจนรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง

ปกติฉันไม่นั่งรถของคนแปลกหน้า โดยเฉพาะผู้ชายที่เพิ่งรู้จักกันไม่ถึงวันดีแบบพี่กายด้วยแล้ว ยิ่งไปกันใหญ่เลย หมายถึงนั่งแบบสองต่อสองนะ

“นั่งเกร็งเขี้ยวน้องเกิด” เสียงติดซีเล่นดังขึ้น

ฉันรับรู้ได้ว่าเขากำลังมองมาแต่ไม่กล้าหันไปมอง

ผู้ชายที่มีลักษณะนิสัยแบบนี้มักไว้ใจไม่ได้... นั่นคือสิ่งที่ฉันเรียนรู้มาตลอดสองปีเต็ม

ยิ่งทำเป็นใจดี ออบอุ่น และสุภาพบุรุษ ก็ยิ่งอันตราย แบบว่าเป็นเปลือกนอกของเขาจนเราไม่สามารถคาดเดาความนึกคิดภายในได้

“เดี่ยวเดี่ยวซ้ายแล้วก็ขวาน้านะพี่” ฉันบอกจุดมุ่งหมายเหมือนกับที่เคยบอกพี่หยางไป ซึ่งนั่นไม่ใช่ทางไปหอพักแต่ฉันจะเวบออกไปยังตลาด

“หอของน้องเกิดไม่ใช่ซอยหน้าบ้านนู่นหรอครับ”

เวร...

เขารู้ได้ยังไง

ฉันหันไปมองใบหน้าด้านข้างของพี่กาย พลังก่ดลื่นน้ำลายลงคออีกใหญ่ จากนั้นก็รีบหันกลับ บีบมือแน่นจนมันแสบร้อนไปหมด เหยื่อบนมือไหลชุ่มเพราะเกิดอาการตื่นตระหนกยิ่งออกแรงบีบมันก็เลยเสียดสี

“ใจเย็นเกิด พี่มีเพื่อนที่อยู่หอเดียวกับเกิด พี่อนพีเป็นผู้หญิงนะ มันชื่อมล มันบอกว่าเห็นเกิดบ่อยๆ เกิดอยู่ชั้นสี่ไหม๊ยะ?”

ฉันไม่ได้ตอบ แคะหันไปสบตาพี่กายซึ่งเขาหันมามิ้มให้ฉันด้วยท่าทางผ่อนคลาย

และใช้โอกาสนั้นแหละ ฉันอยู่ชั้นสี่...

“มลมันอยู่ห้อง 409 พวกพี่ยังเคยไปตีวงหนังสือที่ห้องมันอยู่เลย”

งั้นหรือหรือ?...

ถ้าพี่มลอยู่ห้อง 409 แสดงว่าก็อยู่ติดห้องฉัน เพราะฉันอยู่ห้อง 408 ไม่แปลกที่เธอจะเห็นฉันบ่อยๆ นะ ก็เล่นอยู่ห้องติดกันขนาดนี้

ช่างบังเอิญจริงๆ

“อ้อค่ะ” ฉันทำได้แค่ตอบเสียงแห้ง “ตอนแรกเกิดจะไปหาเพื่อน แต่เกิดกลับหอลอยก็ได้ค่ะ”

ในเมื่อเขารู้อยู่แล้วว่าฉันอยู่ที่ไหน ก็ไม่จำเป็นต้องหาข้ออ้างอะไรอีก